

DOMOVINA

Izdaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake pete vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gl., za pol leta 1 gl. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Graška gospoda in patriotizem.

Patriotizem ali domoljubje je jedna najlepših čednostij, ki povzdigujejo človeškega duha v trenutkih svetega navdušenja nad moreči prah vsakdanjosti. Ta povzdigajoča lastnost zrcali se v človeški duši kot žareče rodoljubje, ki sklepa vse rodovince v celoskopen narod, in tudi kot ljubezen do države, ki združuje posamezne ude po svojih zakonih v celoto, ki bi se naj skupno naslajali občnih blagostij, a tudi skupno prenašali gorje in težave. Rodoljubje ne bo značajnemu možu nikdar ugasnilo v navdušenih prsih, kajti le „kukavica“ izda svoje sobrate, ako vidi, kako jih svet teptá, pač pa zamore usahnuti ljubezen do države, ako posameznik opazuje, kako se združujoči kit — postava zlorablja v sebične namene. Nočemo danes kazati na grčasti § 19. osnovnega zakona, po katerem bi se naj naša deca učila in vedrila svojega duha v domačem jeziku slovenskem, ampak razodeti nam je neki drugi upijoč slučaj, da vas dragi, za napredek navdušene čitatelje pogreje ali pravzaprav zazebe v dnú duše.

Šolski zakon iz 1869. leta, katerega so skovali zastopniki iz „vseh“ pokrajin naše širne Avstrije in ki ima veljavo za vsakega posameznega učenca, pravi, da „ako ima šola tekom treh let več ko 80 otrok, treba je ustanoviti drugi razred“. Lepa in hvalevredna je ta določba, saj vemo kako težavno je delovanje učiteljevo, in to še posebno, ako se pred njegovimi očmi tiši glava glave, koje naj bi vse povzdignil na visoko stopinjo, „da bodo dostojni člani človeške družbe“. Žalibog, da se ta naredba zaradi velikega pomanjkanja učiteljev, ki je posledica njih slabe plače — in ta se baje zategadelj ne poviša, ker ima naša kronovina premalo dohodkov — ne more povsod izvrševati. Na vsak prst imamo po kupe primerov, kako se učitelj trapi s 100, 120 učenci in še več. Tužno zares,

— menil bi marsikdo — toda bo že boljše, saj imajo šolske oblasti dobro voljo; treba je le potrpeti. Dobro voljo, to pa, to! Glejte, v Vojniku imajo še le jedno leto novoosnovano jednorazrednico, koje obiskuje 71 učenec, in dovoljen jim je že drugi razred. Kaj neki briga gospode v Gradci šolska postava, ki določuje, da se drugi razred otvori, ako je 80 učenec! In gospodje še pravijo, da primanjkuje učiteljev, da so deželne blagajnice na suhem in bogsigave kaj še. Sevé zavod, katerega imenujejo Posilnemci „ein Bollwerk des Deutschthums“, in ki je kriv, da so si tržani krasnega Vojnika v laseh, tak zavod, sévé, treba je podpirati. Kaj je graški gospodji mar zakon, kaj jo brigajo očitanja! Neko liko odlokov na šolska vodstva „o vzgoji patriotizma“, in mirna Bosna!

Toda gospoda slabi dušeslovci ste! Ne veste li, da črka mori in duh oživlja, da istine, ki so se globoko v dušo utisnile, ne predrugači noben meden jezik; ne veste li, da kdor nima vere, je slab propovednik, da komur ste vzeli navdušenje za šolstvo, ne more užigati mladino za oblasti, ki bijejo ravnopravnosti v lice. Vaše nasilstvo maščevalo se bode še hudo nad vami, ali pa vsaj nad vaših otrok otroci. Ali še niste opazili v zgodovini človeštva, kako piše pravica z žarečim prstom, da isti narod, ki krati pravice svojim sosedom, ne bo imel v nadlogi in težavi moči, da brani svoje lastne pravice! Ako peša tu in tam na to plat patriotizem, ne obdolžite po svoji stari navadi naše uzorne, domoljubne prvake, ampak spominjajte se svojih dejanj in recite: mea culpa.

Vi pa, naši zastopniki na javnih mestih, ki vam plapolá ogenj domoljubja v prsih in ki vam je blagor naše očetnjave več, negoli milost graške gospode, bakljo in bič v roke in posvetite jim v srce in obisti, ožigosajte jim med priprostim narodom in pred državnimi voditelji, ako nočete doživeti, da si bo naš „miroljubni“ sosed

zadovoljno gladil brado, češ, kmalu bo zaklenkalo k pogrebu zadnjemu Slovincu.

Nova državnozborska večina.

Sedanji državni zbor bode zboroval le še malo mesecev. V februarju ali marcu bodo že nove volitve. Te volitve so že zaradi tega pomembne, ker se prvi pot voli v Avstriji po občni, če tudi ne po jednaki volilni pravici. Prišli bodo v državni zbor tudi zastopniki tistih slojev, ki dosedaj niso bili zastopani. Kakšne poslanca bode volila peta kurija, o tem se dandanes še le ugiblje. Socijalni demokratje najbrž na kmetih ne bodo dosegli nobenih uspehov. V državni zbor sploh jih ne pride toliko, da bi se z njimi moralo računati.

Mandatje nove volilne skupine se bodo največ razdelili med stare stranke. Samo liberalna stranka nima upanja, da bi v peti kuriji vjela kak mandat. Pa tudi v drugih kurijah bode mnogo zgubila. Po mestih se prebivalstvo vedno bolj oklepa krščanskega socijalizma. Tako bode na Dunaju liberalna stranka obdržala k večjemu mandate notranjega mesta, a še tu bode imela hud boj.

Dosedaj je imela v veleposestvu liberalna stranka precej zaslonbe, sedaj se pa začenjajo skoro povsod liberalni veleposestniki približevati konservativcem. Na Gorenjem Avstrijskem so liberalni in konservativni veleposestniki sklenili kompromis. Po tem kompromisu morata stopiti zastopnika liberalnega veleposestva v konservativni klub, ugovarjati ne bode malo konservativcem v verskih stvareh. Liberalni veleposestniki so se celo zavezali, da ne bodo ugovarjali temu, da se užitkarji duhovskih posestev vstevajo med veleposestnike volicev vzlic nasprotni razredbi državnega sodišča. Poleg tega pa kompromis stopi še le v veljavo, ako dolenjeavstrij-

LISTEK.

V spomin svoje tovaršici.

Spisala Milena.

Pač blagor, blagor Tebi,
Tam dobro je za Te!
Na srečnem, božjem nēbi
Oj mōli še za me!

S. Gregorčič.

Bilo je dne 31. velicega srpana l. 1896.

V farnej cerkvi šentlenartskeje je zvonilo z vsemi zvonovi, a iz šolskega poslopja in iz hiše učiteljskega stanovanja ste vēli dve veliki črni zastavi.

„Gospa učiteljica so umrli!“ se širi novica od ust do ust.

„Kako jih je neizmerna škoda!“ zmajujejo možje.

„Kako so bili z vsakomur ljubeznjivi in prijazni, kako potrpežljivi v svojem trpljenju!“ pravijo žene in matere. Otroci se solzé, kajti zdaj vedó, da ne bodo nikdar več gledali v

obraz svoje dobree učiteljici, nikoli več poslušali njenih naukov.

Žalostno in brez nehanja done zvonovi, kakor da hočejo pokojno oživiti. Zamán, zamán, kar si smrt izbere, ne vrne nikdar več!

Z „Ave Marijo“ umolkne bron. Na zemljo lega tih mrak. Po nebeškem svodu letajo krlati angeli prižigajoč svetle lučice, migljajoče zvezde. Po hišah in kočah se sliši glasna molitev otrok in odraslih: „Za pokojno učiteljico“, „Oče naš, kteri si v nebesih itd. Bog jim daj večni mir, večna luč jim naj sveti, naj v miru počivajo! Amen!“

Dolgost življenja našega je krátka
Kaj znanec je zasúla žé lopáta!
Odprta noč in dan so groba vráta
A dneva ne pové nobéna pratka!

Dr. Fr. Prešeren.

V nadzvezdnih višinah je na povelje Najvišjega zašumel lahnih kril angelj smrti. Spustivši se nad nekdanji slovenski Gradec v tiho bolniško sobo, se dotakne z roko bolnice trpinke, jej zatisne trudne oči v sladki, večni spanec in

že nese njeno dobro dušo k večnemu Stvarniku v neminljivo življenje.

Božji sel je izvršil svoje poslanstvo in gospe Viktorije Knafličeve, učiteljice v Št. Lenartu nad Laškimi trgom ni več med zemljani. Preminula je dne 31. velicega srpana t. l. po dolgotrajnej mučnej bolezni, prevedena s svetotajstvi za umirajoče.

Znabiti, da kdor zdaj vesel prepeva,
V mrtvaškem prtu nam pred koncem dneva
Molčé trobental bo: „Memento móri!“
Dr. Fr. Prešeren.

Na mrtvaškem odru počiva v črni oblečeno truplo trpinke. Krog odra na visokih svečnikih nasajene goreče sveče razsvetljujejo s črnimi preprogami prevlečeno sobo. Skleneni roki držite križec in molek. Oči spavajo trdno spanje, na bledem njenem obrazu se čitajo resne poteze prestanega trpljenja, a ustnice obdane z ljubkim nasmehljajem dozdevajo govoriti: „Memento móri!“

Bele roke graških gospej in gospodičin kropé pokojno, obdano z darovanimi svežimi in

ski veleposestniki volijo dva konservativca v deželni zbor.

Ti pogoji so pač taki, da je iz njih vidno, da liberalni veleposestniki na Gornjem Avstrijskem ne računijo več na to, da bi se ohranili kot samostojna stranka. Dunajski konservativni „Vaterland“ ima povse prav, ko pravi, da je to korak k popolnemu združenju gorenjeavstrijskega liberalnega veleposestva s konservativnim.

Na Moravskem se je glede deželnozborskih volitev sklenil kompromis, po katerem se volijo v nefidejkomisnem veleposestvu v deželni zbor tudi trije konservativci. To je samo na sebi brez pomena; a druga znamenja kažejo, da se bode polagoma moravsko veleposestvo osnovalo kot posebna veleposestniška stranka, ki bode zastopala v prvi vrsti koristi svojega stanu. Ločila se bode od liberalcev.

Veleposestnikom se je liberalna stranka močno zamerila, ker se je proti njih volji postavila na nekoliko boljše nemškonoarodno in demokratično stališče. S tako stranko veleposestniki v severnih deželah nočejo hoditi. Češko in moravsko liberalno ali ustavoverno veleposestvo ni nikdar bilo v resnici liberalno. V vsem njega postopanju je bilo nekaj konservativnega. Od konservativnega veleposestva se je ločilo le potem, da je bilo za centralizem, to je za to, da se na Dunaju združuje vsa državna oblast, do čim so konservativci bili za večje pravice in samouprave dežel. Ljudska stranka liberalni veleposestniki niso bili nikdar. Zato pa tudi sedaj sporazumljenje mej liberalnim in konservativnim veleposestvom ne bi bilo kdo ve kako težavno.

Če se zgodi ta prememba v veleposestvu, potem bode liberalna stranka najbrž kar popolnoma zginila s pozorišča. Malobrojni zastopniki trgovinskih zbornic in pa kak redek zastopnik mest in pa liberalni zastopniki štajerskega veleposestva se bodo polagoma razdelili mej druge stranke. Koroško veleposestvo je pa že tako postalo nemško-narodno.

Zato je pa naravno, da se vlada, ki že sedaj deluje na to, da dobi v bodočem državnem zboru zanesljivo večino, na liberalce ne ozira. Badenijeva potovanja so namreč v zvezi z vladnim prizadevanjem, osnovati novo večino.

Kakor je neki češki list, kateri je običajno dobro poučen, izvedel, vlada pred vsem računa na Poljake, Rusine, veleposestnike, nemške konservativce in Jugoslovane. Na Čehe baje grof Badeni več ne računa, ker njega volja ni, lotiti se izvršitve češkega državnega prava.

Po našem mnenju bi taka večina za nas Slovence ne bila slaba, v njej bodo igrali Slovani važno vlogo. Nemški liberalci, ki so do sedaj delali vedno ovire, da Slovani nismo mogli ničesar doseči, se bodoče ne bodo več upoštevali. Čehi bodo Slovence gotovo podpirali, naj so že v večini ali opoziciji. Ker vladna večina ne bode velika, bomo Slovenci v njej važen in vladni potreben činitelj in če bodo naši poslanci pogumni in odločni, utegnejo marsikaj doseči. Seveda precej ne smemo upati, da se nam vse

želje izpolnijo, a vsekako se razmere za nas znatno izboljšajo, da le propade liberalna stranka.

Premenene razmere na Dunaju bodo gotovo uplivalo tudi na Štajersko. Če bode vlada potrebovala naših poslancev na Dunaju, nas tudi na Štajerskem prezirati ne bode smela. Porabiti se bode moral ves vpliv, da se predručajno neznosne razmere v naši deželi. Na Nemce se ne bode toliko oziralo, ako bodo na Dunaju zastopnike štajerskega nemštva našli v nasprotnem taboru. Kakor se kaže, pričakovati moremo boljše prihodnosti.

Spoštujmo se sami!

Navadna je pritožba, da uradniki po uradih ne spoštujejo našega jezika, da uradujejo le v nemščini in laščini. Mi dobro vemo, da je še dolga pot do tega, da pridemo v tem oziru do popolne enakopravnosti. Toda večkrat smo pa tudi sami krivi, da se z nami tako postopa. Mnogi odvetniki in notarji, so sicer že dobri rodoljubi, a uradujejo pa največ nemški. Po našem mnenju pa ne zadošča, da je kdo v srcu Slovenec, temveč mora to tudi javno pokazati. Če bi pri sodiščih dobivali na Slovenskem največ slovenske vloge, bi spoznali višji gospodje, da ne gre nadaljevati le nemških in italijanskih uradnikov. Ravno tako bi bilo tudi pri drugih uradih. Nemški uradniki bi si sami želeli iz naših krajev, ko bi videli da to brez slovenščine ne izhajajo.

Deloma so stranke same krive, ker ne zahtevajo, da se zanje slovenski piše in hodijo tudi k nemškim odvetnikom in notarjem. Prepričani smo, da bi celo nemški odvetniki in notarji na Dolenjem Štajerskem začeli slovenski uradovati, ko bi se to od njih zahtevalo. Od samih Nemcev tako živeti ne morejo.

Pogostem se čujejo pritožbe, da na poštah nimajo tiskovin s slovenskim tekstom. Po našem mnenju je temu kriva največ malomarnost občinstva samega. Če bi nikdo ne hotel kupiti dopisnice, nakaznice ali spremnice na kateri ni slovenskega teksta, bi se tisti, ki jih prodajajo kmalu take s slovenskim tekstom omislili. Tako pa vse interpelacije do vlade ničesa ne pomagajo. Minister se izgovarja, da se slovenske nakaznice, dopisnice in spremnice ne zahtevajo. Prodajalcu tudi ne moremo zameriti, če jih nima, ako se jedva vsako leto komaj jedna zahteva. Posebno če je mož bolj nemškega mišljenja, se s slovenskimi dopisnicami, nakaznicami in spremnicami ne bode zakladal. Vsaj lahko zmatra to, da se ne zahtevajo, za dokaz, da ljudje zanje ne marajo.

Ta stvar pa ni malega pomena. Če pišem dopisnico ali kaj pošljem v trdo nemški kraj, bodem pač naredil nemški naslov, a če rabim nemško-slovensko dopisnico, nakaznico ali spremnico bode dotičnik koj vedel, da pošiljatev prihaja iz slovenskega kraja. Če pa na Dunaju in drugod s Slovenskega dobivajo največ samo nemške ali nemško-italijanske dopisnice, nakaznice ali spremnice, ni čuda, če dobodo vse napačne

pojme o naših pokrajinah in verjamejo, da sta Koroška in Štajerska skoro čisto nemški, Trst, Istra in Gorica pa skoro čisto italijanske pokrajine.

Na pošti uradnik običajno nima slovenskih tiskovin pri rokah, ali jih pa sploh nima. Če bi se pa pogostem zahtevali slovenski receptisi, bi jih poštni uradniki tudi v Trstu, Gorici in Celovci imeli vedno pri rokah take tiskovine. Pravilno bi za Slovence tudi moralo biti, da na pisma namenjene v slovenske kraje delamo le slovenske naslove. Zato se ne smemo zmeniti, če se kakemu poštarju ali poštnemu uradniku zamerimo. Po tem, koliko se slovenskih poštinih tiskovin speča, se gotovo sodi potreba za slovensko uradovanje tudi v drugih uradih.

Pa tudi pri davkarijah moramo zahtevati tiskovine s slovenskim tekstom, ako se rabijo samo nemške ali italijanske. Nadalje se pa moramo odvaditi nepotrebne rabe nemščine ali italijanščine, če imamo opraviti pri kakem uradu. Samo iz uljudnosti do uradnika, ki morda ne zna dobro slovenski ali mu pa slovenski mrzi, če ne more zatajiti svojega narodnega prepričanja. Dolžnost uradnikov na Slovenskem je, da se nauče našega jezika, naša dolžnost pa ni posluževati se italijanščine ali nemščine. Tudi kadar se vozimo po železnici, zahtevajmo na Slovenskem pri blagajnicah samo v slovenščini vozne listke, v slovenščini občujmo s sprevodnikom, ako imamo kaj opraviti z njim.

Slovenski trgovci naj si omislijo slovenske, oziroma dvojezične tiskovine za dopisovanje. Če dopisujejo v kak kraj na Slovenskem, naj rabijo le slovenske tiskovine in tudi slovenski pišejo ali slovenske račune napravljajo. Če pišejo v nemške ali italijanske kraje, vemo da morajo pisati nemški ali italijanski, a rabijo naj pa le dvojezične obrazce. Tako ljudje po svetu zvedo, kod bivajo Slovenci. V dopisovanju s Trstom, Gorico, Celovcem, Celjem ali Mariborom naj se poslužujejo le slovenščine in slovenskih obrazcev. Ti kraji so še na slovenski zemlji, in z vso silo moramo delati, da slovenščina dobi v njih veljavo, katera jej gre. Če smo v zvezi z italijanskimi ali nemškimi trgovci na Slovenskem, zahtevajmo, da nam slovenski dopisujejo, nam pošiljajo slovenske račune.

Če bomo tako postopali, ne koristimo le ugledu našega jezika, temveč je stvar velikega socialnega pomena za nas Slovence. S tem priporočamo Slovcem do službe. V javne in zasebne urade se bodo vsprejemali v večjem številu Slovenci, ko se povsod prepričajo, da brez slovenščine le ne gre. Pri italijanskih in nemških trgovinah, ki imajo opraviti s Slovenci, bodo se nadaljevali Slovenci. Tudi za trgovske pomočnike bodo jemali le bolj Slovence, ako bodo videli, da vedno prihajajo kupovati ljudje, ki nočejo govoriti v drugem jeziku, kakor v slovenskem.

Slovenskim trgovcem pa priporočamo, da napravijo na svojih prodajalnicah slovenske napise. S tem dokažemo namreč svetu, da Trst in Gorica nista popolnoma italijanska, Celje, Maribor in Celovec pa ne nemški. Naši nasprotniki

umetnimi venci. Kropilci prihajajo drug za drugim tihim korakom, prečitavši na žametnem vzglavju pri vzhodu odra položeni napis z imenom in značajem pokojne, odhajajo zopet.

V zadnji pozdrav doné zvonovi. V spremstvu sorodnikov, znancev in neznancev se pomika z venci okrašen mrtvaški voz, po ulicah mesta Gradca. Za vozom stopata potrtega srca soprog in osemletni sinček. Okna visokih hiš se odpirajo, sliši se sočutno šepetanje: „Uboga sirota, zgubil je zlato mamico!“ Zamolklo žalostno doné zvonovi stolne cerkve, kakor da bi hoteli resno opominjati: „Prah si in v prah se bodeš spremenil!“ Služabnik božji blagoslovi ovenčano krsto in tiho jamico. Gruče prsti padajo zamolklo na krsto. Z Bogom! z Bogom! Na zemlji se nikdar več ne vidimo! Tu smo le potniki na cesti v boljšo domovino!

Blagor ji, ki se spočije
V črni prsti v Bogu spi
Lepše solnce njej zdaj sij
Lepše zarja rumeni.

* * *

Sveta in zveličana je misel, moliti za mrtve, da bi bili rešeni grehov.

Juda Makabejec.

Tam nad Laškim trgom se v krilu zelenih hribov razprostira fara Sv. Lenart. Akoravno se šteje že 7. dne kimovca, vejati raz šolskega poslopja in učiteljskega stanovanja še vedno dve zastavi žalostinki. Pred cerkvenimi vrati si ogleduje zbrana množica razobešeno fotografijo pogreba pokojne učiteljice v Gradcu. Iz šolskega poslopja stopa molče in žalostno dolga vrsta šolske mladine v hišo božjo, kjer stoji pred božjim oltarjem postavljen katafalk ali mrtvaški oder, katerega so deklice okrasile z lepimi venci. Zvonovi zazvoné, mašnik pristopi v črnem ornatu k oltarju zapoje v spremstvu orgelj v poveljevalnem cerkvenem glasu: „Regem, cui omnia vivunt, venite adorémus“ itd. Po opravljenih vigilijah in črnej sv. maši je odmevalo po cerkvi v žalnem glasu petje božjega služabnika: „Libera me Domine, de morte aeterna“ itd. Šolska mladina in ljudstvo kleči otrpljeno v žalostne občutke zroč s štovanjem na katafalk, raz katerega visé med svežimi in umetnimi

venci črni trakovi s pozlačenimi črkami: „V miru počivaj! Sladko spavaj! Zadnji pozdrav!“ itd. K. nebu kipi pobožna molitev za ljubljeno, nepozabljeno učiteljico. Sv. maša zadušnica in mrtvaške molitve so končane. Mladina in odrasli hite v šolsko poslopje, kjer jim da krajni šolski svet razdeliti mnogo lepih spominkov na pokojno. Krilati angelj stoji pod vrbo žalostnico nad kamnitim grobom držeč v roki gorečo bakljo, kakor bi hotel reči: „Na svidenje nad zvezdami!“ a na zadnji strani so tiskani razun imena, rojstva in smrti pokojne tudi lepi izreki, kakor: „Žalostni bodite, a vaša žalost se bode v veselje spremenila“ (Jan. 16. 20.). „Sveta in zveličavna je misel, moliti za mrtve“ in „Ljubite sv. vero in svoj mili slovenski narod!“

Gospa Viktorija Knafličeva, rojena s primkom Milekova dne 3. vel. travna l. 1852. v Ljubljani, je doživela c. kr. učiteljice l. 1876, katerega leta je nastopila svojo prvo učiteljsko službo na Dobrni. Od l. 1878. do 1892. je službovala v Šmarjah pri Jelšah, kjer se je poročila z ondotnim podučiteljem R. Knafličem, sedanjim nadučiteljem v Št. Lenartu. Od l. 1892. je do

se bodo sprva jezili, in pisali o italijanskem značaju Trsta in Gorice, nemškemu značaju Celja, Maribora in Celovca, a potem bodo pa utihnili. Več če bode slovenskih napisov, tem bolje bodo spoznali, da se le smešijo, če pišejo o nemškem oziroma italijanskem značaju omenjenih mest. Dolžnost slovenskega občinstva je pa podpirati pred vsem take trgovce, ki imajo slovenske napise. Če se strogo tega držimo, bodo se celo sedaj nemške trgovine jele napravljati slovenske napise in konec bode nemškemu značaju naših mest. Če bomo odločno postopali in sami povsod spoštovali sebe in svoj jezik, bodo nas tudi drugi spoštovali in poštovali.

Celjske novice.

(Deželnozborske volitve) dne 21. septembra t. l. Veselje je navdalo vsakega Slovenca, ko je opazoval, kako sijajna bode naša zmaga gledé deželnozborskih volitev v kmečkih občinah. Že volitve volilnih mož so jasno pokazale, kako vzajemno so vsi slovenski volilci postopali, in zato je bilo popolnoma umevno, da so končne volitve dne 21. t. m. za nas pokazale prav ugoden vspeh. Iz števila glasov, koje so dobili naši poslanci, uvidimo najjasneje, da so in bodo kmečke občine po Južno-štajerskem slovenske in slovensko zastopane. Nasprotniki naši so se sicer trudili na vse mogoče načine, našo zmago preprečiti, delali so z raznimi sredstvi in še na volišču smo opazili njih zloglasne agitatorje. Toda ves trud je bil zaman, prepričanje naših slovenskih volilcev se ni dalo izpodbiti po malovrednih hujškah. Lahko se reče, da so stali naši možje, kakor možje poštenjaki, stali so trdno kakor skala. In v to skalo lahko stavimo svoje zaupanje, ne samo sedaj, nego tudi za vse nastopne čase. V Celji sta dobila narodna kandidata gg. dr. J. Serbec in dr. I. Dečko 247 glasov, nasprotni kandidati samo 7 in 8 glasov; v Mariboru sta bila izvoljena poslanca gg. F. Robič in M. Lendovšek z 210 in 165 glasov; čisto soglasno sta bila izvoljena naša kandidata gg. dr. Fr. Rozina in Ivan Vošnjak v Ljutomerskem in slovenjegraškem okraju in razun jednega je tudi poslanec ptujskega okraja g. dr. Jurtela dobil vse glasove. Tudi volitev č. g. I. Žičkarja v brežko-kožjanskem okraju je bila častna in je dobil naš kandidat 98 od 123 glasov. V skupinah mest in trgov se sicer pri nas volijo naši nasprotniki, ker pritisk nemškega življa in posebno uradništva v večjih mestih kakor v Celji, Mariboru in Ptuij onemogoči našo zmago. A tudi to se bode še premenilo, ako bomo Slovenci vedno tako vztrajno in složno postopali in tako dobro se organizovali, kakor so se sedaj, volilci v naših kmečkih občinah. Seveda dela in složnosti bode treba. Da nam tukaj sedaj še ni mogoče zmagati, ne bomo preveč žalovali, ker vemo, da se vse najedenkrat ne da doseči. Za sedaj pa je za nas največje važnosti, da so narodni poslanci s tako sijajno večino izvoljeni v kmečkih občinah. Značaj Južnega Štajerja kot slovensko je sedaj s

tem neovržno potrjen in dokazan, in s tem je tudi izraženo, da Spodnji Štajer odobruje postopanje naših poslancev, da se ne udeležé deželnozborskih sej, dokler nemška deželnozborska večina ne zagotovi spoštovanja naših zahtev v narodnem in drugem oziru. Naši poslanci, ki so sedaj izvoljeni, so obljubili tako postopati in to morajo in bodo tudi storili. S tem bode označeno, da se pravo zastopstvo južno-štajersko vzdrži deželnozborskega zasedanja in čudno bi bilo, ako se ne bi prej ali slej to uvaževalo, zlasti tudi v vladnih krogih! Vrlim slovenskim volilcem pa gre vsa čast, ponosni smo lahko na slovenske možé, in oni sami so lahko ponosni radi sijajne zmage. Slovenski kmet je in bode vedno zanesljiv bojevnik v boju za enakopravnost našega ljudstva. Čast mu!

(Deželnozborske volitve v mestno-tržkih skupinah spodnještajerskih) izpale so, kakor smo računali. Prodrli so nemški, oziroma nemškutarski kandidati. Volitev pa je pokazala, da so tudi te postojanke za Nemce na Spodnjem Štajerskem le vprašanje časa, kajti v celjskobrežkem okraju dobil je kandidat narodne stranke Dragotin Hribar 318 glasov in Nemec Moric Stallner 568. Če računamo, da je polovica teh volilcev c. kr. uradnikov in penzionistov, je lahko reči, da to ni izraz volje ljudstva, ni izraz davkoplačevalcev. Dalje se mora tudi poštovati brezobzirna in divja agitacija celjske nemškutarije in pa nezavednost še mnogih, ki so včasih tudi Slovenci. O teh bomo prilčno še govorili. Volitev mestno-tržkih skupin Ljutomerskega okraja je pokazala, da je zadnjikrat ta mandat v nemškutarskih rokah. Kajti narodni kandidat Ivan Hočvar dobil je 247 in nasprotni kandidat 364 glasov. Mariborska in slovenjegraška skupina ta pot še ni bila aktivna. Kako nepošteno da so ti mestno-tržki mandati razdeljeni, se razvidi iz tega, da je prodril nemškutarski kandidat J. Lenko s 179 glasovi, naša kandidata celjskobrežke in Ljutomerske skupine pa, ki imate še enkrat oziroma dvakrat toliko glasov pa propadeta. Tako je, če tujec reže kruh!

(To je bil „špas“.) Celjani so iz veselja nad zmago pri deželnozborski volitvi skoraj zno-reli. Celi popoldan in večer so si delali s poka-njem možnarjev prijeten „Ohrenschmaus“, do večera je bilo celo nemško Celje že pijano in pri „Zapfenstreichu“ pijanih „Heil-klicev“ ni bilo ni konca ni kraja. Celo noč je bil nemir in vinski duhovi niso prišli do počitka. Prav izvirno zabavo privoščila si je neka družba pristnih celjskih sinov. Šli so v mestni drevored in si naložili par klopj ter jih nesli na kapucinski most, kjer so se na njih valjali do jutra, dokler jih ni dež zapodil. To naj bi bila meja med Nemci in Slovenci. — So pač politični otroci, ki resnosti življenja le malo poznajo.

(Pri deželnozborski volitvi) dne 23. t. m. so z Nemci med drugimi volili tudi sledeči izne-verniki: Kranjec I. Zweck, c. kr. kancelist, kateri se, kadar mu denarja zmanjka, vedno obrača do posojilnice; Anton Škoberne, gostilničar „pri zamorcu“, kateri se ima za celo svoje veliko

premoženje zahvaliti jedino le slovenski Savinjski dolini. Anton Simonišek, gostilničar hotela „Stadt Wien“, ki si je svoje velikansko premoženje pridobil brez nemščine, katere je le toliko več, da zna izgovoriti „guten Tag“, „ja, ja, gute, feine Wein“, drugega pa nič. Volil je z Nemci tudi nadučitelj Potočnik iz Petrovč, učitelj slovenskega jezika na meščanski šoli Martin Novak vulgo „Papež“ in več drugih enakih junakov. Zapomnili si bomo te možake, posebno pa si bomo v spominu obdržali Antona Škoberneta. „Savinjčani tudi vi si ga dobro zapomnite!“ — Več bomo še govorili.

(V prvem razredu nemške gimnazije) imajo baje 73 učencev, kateri pa niso vsi domačini. Nemci so si namreč precej dijakov naročili iz Gornjega Štajerja, ker jim jih tukaj primanjkuje. To so storili, da se zamorejo pred svetom izkazati z večjim številom nemških dijakov, in tudi za to, da si napolnijo svoj „Studentenheim“. V slednjem je komaj kakih 30 gojencev, pa nobeden brezplačno. Torej „humbug“, nič ko „humbug“.

(Slovenski uradniki) vsaj sodnijski, se razen jednega se niso deželnozborske volitve dne 23. t. m. udeležili; nemški pa skoro vsi. Izmed slednjih izostali so med drugimi gospod prezident pl. Ullepitsch, svetovalci Rattek, Ulčar, pl. Fladung, Trenc, Schwentner in drugi in ti so s tem pokazali, da se c. kr. uradniku n. utikati v politični boj. Začudenje je pa povzročilo, da je okrajni glavar grof Attems, ki je bil pri volitvi komisar, volil in oddal svoj glas za Moric Stallnerja; postopanje, katerega niti pri prejšnjemu glavarju dr. P. Wagnerju nismo bili vajeni. No, vsaj vemo pri čem da smo!

(Pozor sadjerejci!) Dne 10., 11. in 12. meseca oktobra t. l. vrši se v prostorih gostilne „pri zamorci“ v Celji razstava vsakovrstnega sadja in grozdja. Razstavili se bodo tudi različni stroji za sadje in vinorejo. Osrednji odbor štajerske kmetijske družbe vabi s tem k udeležbi in je dovolil 500 kron, okrajni odbor celjski 60 kron, mesto Celje 40 kron, za darila, s katerim se bodo obdarovali razstavljalci iz kroga okrajnega glavarstva Celje. Razstavljalci naj se oglasijo pri dotičnih občinskih zastopih ali pri predstojnikih kmet. podružnic do 1. oktobra t. l. Prostornina se ne bode plačevala.

(Društvo odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjem Štajerskem) naznanja, da se bode njega I. občni zbor vršil v nedeljo dne 4. oktobra t. l. ob pol 3. uri popoldne v Celji v gornjih prostorih hotela „pri kroni“ z nastopnim dnevnim redom: 1. Pozdrav udov in došlih gostov. 2. Prečitanje in odobrenje pravil. 3. Volitev društvenega vodstva. 4. Razni nasveti. Ob enem vabi vse odvetniške in notarske uradnike, da se kolikor mogoče mnogoštevilno vdeleže tega občnega zbora, ki je važnega pomena za obstanek in razvoj društva. — Osnovni odbor.

(Nekaj za smeh!) Zvedeli smo sledeče: Na vojniško nemško šolo, dal je lani svojega sina tudi neki slovenski krčmar v trgu. Ker je svojega fanta že toliko „prodal“, prodati ga je hotel

svoje smrti službovala v Št. Lenartu. Povsod so jo radi njene mirnosti, ponižnosti, dostojnosti in blagega srca visoko čislali. Njeni učenci in učenke se je s hvaležnostjo spominjajo. Bila je spoštovana od tovarišev in tovarišic, kajti cenila je kolegijalnost in stanovski ponos nad vse. Zborovanj učiteljskega društva se je redno vdeleževala s takim veseljem, da se jej je zdel biti dan zgubljen, ako bi se ga ne mogla vdeležiti. Videč, da se ne vrne nikdar več v priljubljeno kolo svojih tovarišic in tovarišev, se je iz bolniške postelje poslovala v ganljivem pismu od učiteljskega društva in od vsega učiteljstva, končaje: „Z Bogom, premile tovarišice in tovariši! Z Bogom! Nad zvezdami se vidimo!“ Na smrtni postelji jo je bolelo srce, da se slovensko učiteljstvo zavoljo oddaljenosti ne bode moglo vdeležiti njenega pogreba, zato je izrekla presrečno prošnjo, naj blagovolijo vsi oni, kateri bi se inače v Št. Lenartu njenega pogreba vdeležili, mesto potnih troškov in vencev poslati primerne zneske družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Govorila je več modernih jezikov, a slovenskega

je ljubila nad vse. Odlikovala se je z globoko čutečo nežnostjo, bila je uzor vestne učiteljice skrbne matere, mile soproge in dobre gospodinje. Ni torej čudo, da obžaluje vsakdo njeno smrt, kdorkoli jo je poznal. Nad odprtim grobom sta jokala soprog in sin, ker sta izgubila ljubo soprogo in nežno mamico, solzile so se usmiljene sestre, videč v njenem trpljenju Jobovo potrpežljivost, v odprti grob so zrl z njenim sočutjem vdeleženci pogreba v Gradcu. Na mrtvaški oder v šentlenartski cerkvi so zrl otroci potrtega srca, ker so postali sirote brez drage učiteljice, žene in dekleta, ker so izgubile svoj uzor. Vse učiteljstvo je vzelo s sožaljem izumrtje svoje spoštovane tovarišice na znanje.

O smrt, ukrutna Morána! Ti si si iz učiteljske sredine izbrala veliko žrtev! V tihej zemlji počiva sedaj vestna učiteljica šole v Dobrni, Šmarjah pri Jelšah in v Št. Lenartu. Odvzela si cvetju našega vrta vneto vrtnarico, družini nežno soprogo in skrbno mamico, cerkvi verno služkinjo, občini zavedno občanko, a narodu navdušeno in delavno rodoljubkinjo! Mladina ljuba, sirota si postala! Zapustila te je ona, ki te je

gledala z ljubeznijo, ki je videla v tebi boljšo prihodnost národa, ki ti je bila učiteljica in mati ob enem. Onemela so usta, ki so ti govorila s prepričanjem in z zanosom, ugasnila je svetloba oči, ki so videle v tebi svojo deco, nehale je biti srca, ki je bilo polno zlahtnih občutkov! Ločiti smo se morali od nje. Ločitev je težka! Jedino upanje nas tolaži, da se vidimo nad zvezdami, kakor se je ona sama poslavljala od nas.

Ločitev je naša osoda
Svidenje upanje naše!

Učenci, učenke, znanci, tovarišice in tovariši! Ako vas vodi kedaj pot v nemški Gradec, pojdite na šentpetersko pokopališče, onde najdete skrbno gojen grob s kamenitim križem in slovenskim napisom, darujte jedno minuto v pobožnem spominu one, ki je bila vse življenje uzor učiteljskega poklica in kolegijalnosti!

Zdaj bivaš vrh višave jasne
Kjer ni mraku, kjer ni noči
Tam solnce sreče Ti ne ugasne
Resnice solnce ne stegni.

S. Gregorčič.

še dalje. — „Nemški“ učitelj prigovarjal mu je in trdil, da bo že on vse napravil, da pride fant popolnoma brezplačno v „Studentenheim“. Stariši veseli, da bo sinko po dobroti Nemcev in „nemškega“ učitelja tako po ceni postal „študent“, dajali so „nemškemu“ učitelju in še nekemu drugemu „nemškemu“ tržanu pridno za vino in ona dva sta ga ravno tako „pridno“ pila. — Pride 15. september, ko je bilo treba peljati fanta v Celje ter ga dati upisati najpred v „Studentenheim“ potem pa se ve v nemško gimnazijo. Pospravijo tedaj reči in hajd v Celje! A kdo popiše nevoljo matere, ko ji v „Studentenheimu“ reče, da za tega fanta ni več prostora! — Zastonj so toraj šli vsi razni „li-trčki“, zastonj vožnja v Celje, fantek je zopet doma in stariši lahko premišlujejo, da „nemškemu“ učitelju ne gre vsega verjeti in da še ni tako mogočen, kakor si baje domišluje. „Na medvedovo kožo ni dobro piti!“

(„Celjski Sokol“) razpošilja naslednji oklic. Rodoljubi slovenski! Minulo je šest let, odkar se je osnoval „Celjski Sokol“ v dragi in trudapolni borbi z nasprotniki milega nam naroda. Z zadovoljstvom se smemo ozirati na preteklo dobo obstanka „Celjskega Sokola“; storilo se je mnogo; kjer je le treba in mogoče bilo, nastopilo je čilo društvo, da budi zavest in ponos slovenskega naroda, bodisi na domačih tleh ali pri sorodnih bratih. Pravo delovanje društveno obstoji pa v nadaljevanju naših naporov. Za red in jakost v našem lastnem životu skrbeli smo s pripravo telovadnice, ktera nas stane še vedno nadaljnjih žrtev. Osnovali smo tamburaški zbor, kateri v popolnej meri spolnuje svoje dolžnosti. Tudi ta nam prouzroča velike stroške, ktere smo dosedaj hvala Bogu lahko zmagovali. Želimo pa društvo razširiti, dati mu večje število izvršujočih članov, da častno nastopimo ob otvoritvi „Narodnega doma“. Radi tega smo sklenili, naše društvo jačiti in je voditi pod našim lastnim znamenjem, pod toli zaželjeno sokolsko zastavo. Načrt iste predložili smo že tudi c. kr. namestništvu v potrjenje. Ta zastava je narodna, znak idealnih naših smotrov sokolskih. Obračamo se torej do Vas, rodoljubi slovenski, v trdnej nadi, da nam pomagate zložiti sredstva za nabavo sokolske zastave ter v prospeh društva in Slovenstva v Celji in s tem na Spodnjem Štajerji! Prosimo Vas, da ostanete i nadalje podporni član našega društva, oziroma da pristopite istemu kot tak z 2 oz. 3 goldinarji letne udnine. Spominjajte se tudi v krogu Vaših znancev in prijateljev „Celjskega Sokola“, zlasti njegove zastave. Udnina in darovi naj se blagovolijo pošiljati po priloženi nakaznici. Vse darove in nadplačila bomo hvaležno objavili v „Domovini“. Rodoljubi slovenski! Vi dičite i sebe, ako bode sokolska zastava lahko kmalu prosto zavihrala v mestu celjskem ...!!

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Razpisana je župnija v Pernicah. Patron knezoškofijstvo lavantinsko. Prošnje do 28. oktobra t. l. — Predstavljen je č. g. kaplan Ivan Horjak iz Vojnika v Marenberg, ker je ondotni kaplan č. g. Ignac Hauptmann oboel. — Umrli je v Ljutomeru pri svojih stariših č. g. Alojzij Rožman, kaplan kostrivniški. N. p. v m.

(Vabilo na dirko), katera bode v nedeljo dne 27. septembra 1896, ob 3. uri popoldne na dirkališču v Žalci. I. Pričetna dirka; darila dunajskega dirkarskega društva 200 kron. Za 3 do 5 letne kobile in žrebce III. štirkega konjejskega okoliša (Savinjsko plemo). Posestnik dokazati mora, da je njegov konj istinito savinjskega plemena. Daljava 2000 metrov. 80 kron prvemu, 60 kron drugemu, 40 kron tretjemu, 20 kron četrtemu. Vloga 4 krone, z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj pet oglasil. II. Društvena dirka; 200 kron, darila od dunajskega dirkarskega društva. Za vse konje, neomejene starosti, kateri imajo značaj konj savinjskega plemena. Daljava 2000 metrov. 80 kron prvemu, 60 kron drugemu, 40 kron tretjemu, 20 kron četrtemu. Vloga 4 krone, z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj pet oglasil.

Pri dirki veljajo pravila dunajskega dirkarskega društva. Oglasila k dirki sprejema najkasneje do 26. septembra 1896 ob 6. uri zvečer gospod Franc Roblek v Žalci in so ta le takrat veljavna, ako se ob enem tudi vloga plača. Posestniki morajo pri oglasilu konje natančno popisati in nje v zmislu dirkarskih pravil na dan dirke ob 10. uri predpoldne predstaviti komisiji v Žalci. Ob enem se bode tam vršilo žrebanje in razdelitev trakov. Na dirkališču igrala bode šmarska godba. Odbor žalskega dirkarskega društva.

(Veselica podružnice sv. Cirila in Metoda v Žalci), dne 20. t. m. obnesla se je prav dobro. Vse točke vspeh so se sijajno. Tudi gmotni vspeh je povoljen.

(Grozna nesreča.) V petek dne 18. t. m. peljal je „Štefekov“ hlapec iz Stranic, voz desk skozi Vojnik v Celje. V trgu šla je neka do sedaj nedoznana kakih 60 let stara ženska po cesti. Na vozu sedeči hlapec jo je sicer glasno klical, a ker ni slišala (bila je menda gluha), prevrglo jo je, in težek voz šel je čez njo tako, da je pri priči mrtva obležala.

(Iz St. Pavla v Sav. dolini.) (Še ena beseda k stavbi nove cerkve.) Ob priliki volitve v občinski odbor rabila je naša nova stranka, stavbo naše nove cerkve za agitacijsko sredstvo proti pred. g. župniku in županu, češ, da sedanje slabe gospodarske razmere govore proti stavbi nove cerkve; katera bo prevelika, da treba ta dva gospoda, ker sta delovala in se trudila za stavbo nove cerkve, iz občinskega odbora izrinuti. Da se bo vedelo, kaj je na takih govorih resničnega, hočemo dati kratko pojasnilo. — Cerkev nista začela zidati na svojo pest g. župnik in g. župan, ampak poklicali so se posestniki cele župnije skupaj, ter so se vprašali, ali se naj cerkev zida ali ne. Vsi zbrani so bili za to, da se cerkev zida, ter se je izvolil poseben odsek 24 mož, da stavbo vodi in nadzoruje. Cerkev se je začela zidati, in se je morala zidati velika, kajti namestništvo manjše ne bi dovolilo staviti. Stara cerkev je namreč zavzemala znotranjega prostora komaj 138 m! C. kr. namestništvo pa je izračunilo, da je za šentpavelsko župnijo z ozirom na število duš treba cerkve, katera bo imela v notranjem najmanj 406 m! — Če je kedo ob priliki volitve, ali če kedo sedaj trdi, da je stara cerkev zadostovala, kaže to govorjenje samo toliko, da je dotičnik cerkev videl sicer od zunaj, če je ravno šel v kako krčmo mimo cerkve pit, da pa cerkve gotovo ni videl znotraj, vsaj ob priliki službe božje ob nedeljah in praznikih ne. Kajti, da je prišel ob takih prilikah v cerkev, videl bi bil, kaka gnječa in tesnoba je, nemara bi se bal, da mu bodo v gnječi vlomili rebra, ali ga zadušili med vrati. Da je tak človek le enkrat tako gnječo v cerkvi si okusil, gotovo ne bi se nikoli upal govoriti, da je stara cerkev zadostovala. Le ljudem, ki v cerkev ne hodijo, bi cerkev zadostovala; kajti za take ljudi je še tako majhna cerkvica in kapelica prevelika. — Cerkev se pa tudi ne zida na stroške občine; občina ni dala iz svoje blagajnice za cerkev čisto in celo nič. Zida se s prostovoljnimi doneski; vsi poštteni župljani in kristjani, kateri imajo le nekoliko pojma o pomeni božje hiše, pomagajo pri stavbi po svoji moči in dobri volji. In vsak izmed teh, kateri iz proste volje stori kaj za božji hram, stori to brez zabavljanja zoper stavbo, samo tisti, ki za cerkev niso nič storili, ljudje, katerim ne zadoštuje, da sami nič ne store, kateri še druge ljudi odpravljajo in šuntajo, naj ne gredo za cerkev delati. Pa takih ljudi hvala Bogu ni veliko v župnji šentpavelski. Sram jih je pa lahko, pred župljani drugih župnij polzelske, gomilske, šentjurske itd., kateri vozijo brezplačno ne za svojo, ampak vašo, za cerkev šentpavelsko. Z zadovoljstvom se mora priznati stavbenemu odboru, da tako spretno vodi stavbo, da bode ta velika cerkev v St. Pavlu manje gotovega denarja stala, kakor drugod za polovico manjše cerkve. Čast pa tudi vsem, domačim kakor tudi tujim župljanom, ki radovoljno pomagajo z živino in rokami.

(Promet s trtami.) Letos ste deželni vladi na Kranjskem in Štajerskem z ozirom na ministerske naredbe dovolile, da je promet s trtami

v posameznih okuženih okrožjih svoboden. Na Štajerskem razkužujejo 4 okužena okrožja. Prvo obsega sodnijske okraje: Kozje, Sevnica, Brežice, Šmarje, Rogatec, Ptuj (nekaj občin), Slov. Bistrica (2 občini), drugo okrožje obsega: Ormož, Ljutomer; tretje ptujsko trško goro z Ragoznic; četrto okrožje pa Maribor levi breg. — Na Kranjskem sta 2 okužena okrožja: Prvi obsega sodnije: Krško, Kostanjevico, Mokronog, Radeče, Rudolfovo, Metliko, Črnomelj; drugo okrožje pa Vipava. — Promet s trtami je pa tudi svoboden med prvim okuženim okrožjem na Štajerskem in med prvim na Kranjskem.

(Občinski uradi pozor!) V spomladi l. 1897. bodo se oddajale iz državnih nasadov v Ptuiji prosilcem ameriške trte za naslednjo ceno: a) Riparia, Solonis in Portalis rezanice po 3 gld. za 1000 komadov; b) Rupestris monticola rezanice po 5 gld. za 1000 komadov; c) korenike vrst Riparia, Portalis in Solonis po 7 gld. za 1000 komadov; d) korenike Rupestris monticola po 10 gld. za 1000 komadov. Pri posredovanju dobave večje množine iz tujih virov, bode poljedelsko ministerstvo vračunilo lastne stroške. Prošnje naj se vložijo pri dotičnih občinskih uradih pisмено najkasneje do 20. oktobra 1896. Na kasnejša oglasila se bo le takrat oziralo, če v spomladi kdo, ki je trte naročil istih ne bi sprejel.

(V Ptuiji) popravili so Ptujčani to, kar so Celjani v svoji „modrosti“ pozabili in pogostili naš domači pešpolk št. 87, ker je bil ta prvokrat popolnoma zbran na domačih tleh. Veselica, katero so priredili častništvu in moštvu, izpala je sijajno in zadovoljila meščane in vojake.

(Kolesarsko društvo v Radincih) priredi v nedeljo, 27. t. m. ob pol 5. uri popoldne dirko s prav zanimivim vspehom. Nekoliko čistega dohodka se daruje pogorelcem v Hrastju. Odbor.

(Pri Sv. Barbari pri Mariboru) je osnovni odbor bralnega društva dobil po enkratni prepovedi svoja pravila potrjena ter priredi svoj I. občni zbor s prav obilnim dnevnim vspehom dne 4. vinotoka t. l. ob 3. uri popoldne v šoli. Splošna želja je, da se to društvo kmalu začne in da bi tudi pravo zavednost narodnih pravic in dolžnosti vzbudilo, ohranilo in v nadalje krepilo, v splošni blagor milega slovenskega naroda. Kdor ima značaj in srce za dobro, gotovo bo ud društva, možev breznačajev oziroma „šviga švaga“ čez dva praga“ pa društvu itak nič ne pomaga in jih tudi ne sprejema. Bog in narod! Edinost nam bo moč. Na svidenje zavedni.

(Prošnja za madjarske molitvenike.) Okrajno oblastvo v Zali v Medjimurju je poslalo prošnjo do kneza primasa Vaszaryja, naj se odpravijo vsi hrvatski molitveniki. Ti molitveniki jako ovirajo madjarizacijo hrvatskih otrok. Najlepše je pa to, da knez primas v Medjimurju še ničesa govoriti nima, ker ta kraj spada še pod zagrebško nadškofijo.

Druge slovenske novice.

(Dopolnilna volitev za državni zbor.) Za izpraznjeni mandat pokojnega kanonika Karola Kluna se poganjajo trije kandidati. Kandidat narodne stranke je Lenarčič, veleposestnik na Vrhniki, kandidat katoliške stranke je dr. J. Šušteršič, odvetnik v Ljubljani in dr. Gregorič pa kandidat ljubljanskih krščanskih socialistov. Krščanski socialisti močno agitujejo proti dr. J. Šušteršiču in so posebno plodoviti v raznih v kaj jedernatih besedah pisanih oklicih. Vspeha pa vzlic temu ne bodo posebnega dosegli. Največ upanja ima dr. Šušteršič, da bode voljen. Po volitvah se bodo že katoliška stranka in krščanski socialisti pobotali, ker je ves razpor bolj oseben, nego načelen.

(Višja dekliška šola v Ljubljani) se otvori prve dni novembra. Učno ministerstvo je že dovolilo, da prevzame začasno vodstvo prof. dr. Lovro Požar.

(Občni zbor „Radogoja.“) Društvo „Radogoj“ je dne 19. septembra t. l. v Ljubljani imelo svoj občni zbor. Predsednik župan in deželni poslanec Ivan Hribar je pozdravil zborovalce in omenil, da odborovo prizadevanje pridobiti sredstev za podpiranje velikošolcev ni bilo uspešno. Odbor je razposlal 137 pisem na znane rodoljube, naj

boden. Na
rožja. Prvo
a, Brežice,
v. Bistrica
nož, Ljuto-
bnico; če-
Na Kranj-
bsega sod-
adeče, Ru-
že pa Vi-
svoboden
erskem in

di l. 1897.
tuji prosil-
Riparia,
za 1000
zanice po
vrst Ri-
1000 ko-
la po 10
u dobave
ljedelsko
Prošnje
uradih
896. Na
alo, če v
i sprejel.
p, kar so
pogostili
prvikrat
elica, ka-
izpala je

pride
ne dirko
čistega
Odbor.
je osno-
enkratni
redi svoj
vspore-
oldne v
kmalu
narodnih
n v na-
sloven-
a dobro,
jev ozi-
društvu
rejema.
svide-

enike.)
poslalo
se od-
tveniki
Naj-
urju še
še pod

3.
r.) Za
Karola
ndidat
ik na
dr. J.
egorič
listov,
dr. J.
nih v
speha
Naj-
oljen.
sa in
azpor

tvori
e do-
f. dr.

ogoj"
p ob-
anec
enil,
v za
dbor
naj

društvu pristopijo, a uspeh ni bil ugoden. Tajnik nadinžener Žužek je poročal, da je lani dajalo društvo 13 velikošolcem redno in izredno podporo. Štiri prošnje so se odklonile, ker ni bilo potrebnih sredstev. Za prihodnje leto je došlo odboru 22 prošenj. Blagajnik g. notar Plantan je poročal, da je nedotakljiva glavnica se lani pomnožila za 336 kron in znaša 36.468 kron. Rednih dohodkov je društvo imelo 2882 kron 68 vinarjev, stroškov je pa bilo 2984 kron 51 vinarjev. Primankljaja je bilo 101 krona 83 vinarjev. Izvolil se je zopet z vzklikom stari odbor in potem zborovanje zaključilo.

(Svetčeva slavnost) praznovala se je preteklo soboto in nedeljo prav sijajno in spodbudno. Nad 200 udeležencev in toliko telegramov in veliko pisem, kazalo in izražalo je spoštovanje in občudovanje starosti Slovencev g. Luki Svetcu. Je pa tudi malo mož, kateri bi po tolikih letih in tolikem boju in tudi prevari ostalo tako svežih in čilih na duhu in telesu. Gospod slavljene izražal je sam, da mu je današnji dan obilo plačilo za njegovo delovanje, ker vidi, da ni sejal na kamenita tla ter izrekel upanje, da pride čas, ko bodo sprevideli vsi, da je pošteno, brez sebičnosti imel vedno pred očmi blagor naroda in domovine. Mi pa želimo blagemu gospodu še mnogo let, da doseže in vidi združene brate, kar je vedno njegov up in cilj. Bog ga živi!

(Smrt pod vozom.) V Setniku pri Polhovem Gradcu se je zvrnil voz z ljubem naložen na Mateja Nartnika, ki je bil takoj mrtev.

(Nesreča na železnici.) Dne 16. t. m. je železniški vlak blizu Medvoda na Gorenjskem povozil 71letnega gluhlega Jakoba Jarca. Bil je takoj mrtev.

(Smrt na hruški.) Minuli teden v četrtek je v Korenu polhograjske župnije šel sedemdesetletni starček Janez Marolt hruške trest. Čez nekaj časa ga je našel njegov sin mrtvega mej dvema vejama. Zadel ga je bila kap.

(Strela.) Dne 14. t. m. je blizu Sv. Roka na Dolenjskem strela ubila dva moža, ki sta se vračala domu s sejma v Št. Vidu. Ubila je tudi jednega vola. — Na Viču pri Ljubljani je udarila strela v gospodarsko poslopje Anton Sluge. Pogoreli so razen hiše vsi deli poslopja. — V Ljubljani je isti dan treščilo v prisilno delavnico in Tönniesovo tovarno. V prisilni delavnici je treščilo v dimnik. Zadel je strela na žico električne razsvetljave in po tej šla v novo bolnico, kjer so električne svetilke močno zagorele. Zaradi prevelike moči je svetilnice nekaj poškodovale. Na dveh poslopih je odtrgala nekaj zidu. V Tönniesovi tovarni je treščila v mehanično delavnico in je jednega delavca tako omamila, da so ga morali nesti v bolnico.

(Ukradena konja.) V noči od 13. na 14. dan septembra sta bila posestniku Francu Cevcu iz Potoka blizu Spodnjega Tuhinja iz hleva ukradena dva konja. Hlapec je spal v hlevu, pa tatov ni slišal.

(Odlikovan duhovnik.) Cesar je podelil proštu Franu Dovganu v Metliki viteški križ Frana Josipa reda.

(V Mokronogu) je imela 17. t. m. kmetijska podružnica, ki je dobila podpor od več strani, občni zbor pod predsedništvom grofa Barbo. Udeležba ni bila radi neugodno izbranega časa baš mnogobrojna, a razgovori in navodila so bili mnogovrstni in vsestranski, ter so se vrtili edino le o novem vinogradarstvu. Govorili so razen g. predsednika in okrajnega glavarja barona Schönbergerja gg. strokovnjaki: ravnatelj Dolenec, učitelja dr. Romih in Gombač ter gg. Skalnicky in Bučar.

(Strela) je udarila dne 14. t. m. v hišo Jurija Molca v Gor. Podgori na Notranjskem. Hiša je zgorela. Gasilci so iz že goreče hiše rešili jednega moža, katerega je bila strela omamila.

(V Vipavi) se je ustanovila posojilnica. Načelnik jej je dekan Erjavec.

(Kdaj naj bode letos trgateg?) Od Save se nam piše: Navadno je pri nas trgateg začel tek oktobra. Letos pa je tistim ljudem, kateri še vendar kljub stoterim nadlogam, ki so jih zadele, še kaj grozja pričakujejo, nujno svetovati, da čakajo s trgatvijo tako dolgo, kakor to

stori vinogradniki vsako leto med Dravo in Muro, namreč vsaj do sv. Terezije. Značiti bode grozdje do takrat dozorelo, da bomo imeli vsaj nekaj porabljive kapljice, če tudi je bode malo.

(Pisava slovenskih imen.) Celovski okrajni glavar Mac Nevin je bil dvema kmetoma, ki se pišeta Zablačan pretil z denarno kaznijo, če se ne pišeta Sablatschan, ker je tako našel njiju ime zapisano v neki krstni knjigi. To je bilo dalo povod interpelaciji slovenskih poslancev v državnem zboru. Dotičnika sta se bila pritožila na deželno vladu. Pri deželni vladi bi bili najbrž radi potrdili ukaz okrajnega glavarja, a se niso upali, ker so vedeli, da bi se Zablačana pritožila na ministerstvo. Razveljavila je naredbo okrajnega glavarja in koroški Slovenci sedaj lahko pišejo svoja imena po slovenskem pravopisu.

(Volitve na Koroškem.) Za Slovence so volitve v kmetijskih občinah na Koroškem še precej ugodno izpale. Pridobili so jeden mandat. V velikovskem volilnem okraju sta slovenska kandidata Gregor Einspieler in Fr. Muri voljena s 100 glasovi. Nasprotna kandidata sta dobila po 5 in 7 glasov. Javno nasprotniki svojih kandidatov niso niti proglasili. V šmohorskem okraju sta dobila slovenski kandidat Fran Grafenauer in nemški konservativec Janez Huber po 52 glasov, nemškonarodna kandidata dr. Abuja in dr. Steinwender po 28 glasov. Posebno je veselo, da je pal dr. Abuja, ker je kot rojen Slovenec vedno „v imenu Slovencev“ zagovarjal nemškutarijo. V celovškem volilnem okraju sta dobila nemškonarodna kandidata Franc Kirschner in Fr. Huber po 108 glasov, konservativna kandidata Slovenec J. Štih in konservativni Nemec Toff pa po 36 glasov. V beljaškem volilnem okraju zmagala sta nasprotna kandidata Bartlmä in Oraš s 60 glasovi, slovenska kandidata Rutar in Kobentar sta pa dobila po 27 glasov. Nemških konservativcev v tem okraju ni nobeden prišel volit. V drugih okrajih so voljeni samo narodni Nemci. V šentvidskem in špitalskem okraju se konservativci volitve niti udeležili niso. Sploh so nade nemške konservativce popolnoma varale. Prepričali so se, da v prebivalstvu še nimajo dosti zaslonbe.

(Umrli je) v Trstu obrtni nadzornik Oskar Polley. Pokojnik je bil rodom Kraševac. Bil je zvest sin svojemu rodu in je zlasti podpiral „Družbo sv. Cirila in Metoda“. Zanimal se je tudi za povzdigo narodnega gospodarstva, posebno vinarstva.

(Čudna samomorilca.) V Trstu sta dva moža stavila, kateri ima pogum umoriti se. Jeden se je obesil, drugi se je pa napil karbolove kisline. Ljudje so še oba pravočasno rešili. Tako neumne stave pač še ni bilo.

(Obsojeni izgrezniki.) Ker se v Moščenicah Italijani niso upali zmagati pri volitvah bili so najeli več razgrajev, da bi z izgreedom volitev onemogočili. Sedem teh izgreznikov je bilo te dni v Trstu obsojenih v tridnevni do štirimesečni zapor. Le škoda, da se nikdar ne izve za tisto gospodo, ki ljudi nahujša.

(Goriška posojilnica) lepo napreduje. Sedaj je že prekoračila 300.000 glđ. Če tako dalje pojde, imela bo do konca leta 450.000 glđ. prometa. V kratkem dobi posojilnica nove jako lepe prostore v biši, katero so kupili narodnjaki v Gorici v narodne namene.

(Slovenska mestna šola v Gorici) se je zaprla, ker je v poslopiju, v katerem se nahaja, davica. Šola je tudi letos zunaj mesta in se je vanjo vpisalo le pet učencev.

(Iredentovski klici.) Ko je bil grof Badeni v Gorici, se je klicalo: „Viva Italia, Viva Garibaldi“. Ministerski predsednik je pa vprašal nekatere višje politične uradnike: „Niso li ti klici kaznjivi?“ To je povzročilo, da policija sedaj poizveduje, kdo je klical: „Viva Italia!“ Načelnik mestne straže je baje sam zaradi iredentovskih klicev v preiskavi.

(Občinske volitve v Plominu) v Istri izpale so za Italijane ugodno. Za zmago se pa imajo plominski Italijani zahvaliti tržaškemu namestništvu. Zavrnili so slovenske ugovore proti sestavi seznama volilcev od slovenske strani, katerim je okrajno glavarstvo že bilo ugodilo.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se snide dne 1. oktobra t. l. Na dnevnem redu prve seje je domovinski zakon in predloga o varovanju volilne svobode. Ti dve stvari se pa najbrž v prvi seji ne rešita, ker bode finančni minister že v prvi seji predložil državni proračun za bodoče leto.

(Iz službe odpušteni učitelji.) Naučno ministerstvo je odločilo, da imajo učitelji, ki se vsled disciplinarnega postopanja odpuste iz službe, tako dolgo pravico do alimentacije, dokler odpustni odlok ne dobi pravne veljave.

(Slovanščina na Dunaji prepovedana.) Dne 20. t. m. je bil na Dunaju velik shod delavcev, ki je razpravljal o zavarovanju proti nezgodam. Župan Strobach in podžupan dr. Luegger sta dovolila delavcem porabo mestne dvorane jedino s pogojem, da se bode pri shodu samo nemško govorilo.

(Češka spričevala.) Učno ministerstvo je dovolilo, da sme češko vseučilišče v Pragi izdajati v bodoče češka spričevala o državnih izpitih. Dosedaj je izdajalo samo nemška.

(Sodništvo na Tirolskem.) Nemški listi se pritožujejo, da imajo Italijani na Tirolskem več sodnijskih uradnikov, kakor bi jih smeli imeti po številu prebivalstva. Pri tirolskih sodiščih bi moralo biti 109 italijanskih in 167 nemških uradnikov, da bi bilo pravo razmerje; v resnici je pa 158 italijanskih in 114 nemških uradnikov. Mi bi Nemcem priporočali, naj pogledajo na Štajersko in Koroško, pa bodo videli, da je v teh dveh deželah mnogo več nemških uradnikov preveč, kakor jih je na Tirolskem premalo. Poleg tega je pa omeniti, da znajo vsi italijanski uradniki, ki poslujejo mej Nemci, dobro nemščino, dočim na Štajerskem in Koroškem v slovenskih krajih uradniki večkrat slovenščine ne znajo. Kaj bi pač Nemci rekli, ko bi pri njih bilo treba tolmača, da se sporazumejo s sodnikom? Nemci takoj kriče, če se jim le kje navidezno krivica zgodi, drugim pa sami delajo očitno krivico.

(Italijansko vseučilišče.) Kakor poročajo časopisi, se v učnem ministerstvu že resno bavijo z vprašanjem, da se osnuje italijansko vseučilišče. Vseučilišče se pa ne osnuje v Trstu, temveč v Inomostu. V Inomostu je že sedaj na tamošnjem nemškem vseučilišču italijanska stolica, in je morda to nekoliko povod, da se ondu italijansko vseučilišče osnuje. Glavni vzrok, da se vlada ne odloči za Trst, je pa iredentizem, ki se pri mnogih priložnostih preočitno kaže v tem mestu.

(Madjarščina v hrvatskih srednjih šolah.) Na realni gimnaziji v Zagrebu se je letos vpelejal pouk madjarščine. Pouk je obvezen za tiste učence, ki se ne uče francoščine. Za učenje madjarščine se je oglasilo le pet učencev, kar gotovo ni veliko. Ko bi se poskus v Zagrebu obnesel, vpeljali bi gotovo madjarščino na vseh srednjih šolah na Hrvatskem.

(Matija Mrazović.) V Zagrebu je umrl Matija Mrazović, ki je bil ob svojem času vodja narodne stranke na Hrvatskem. Pokojnik je ob svojem času bil v deželnem zboru hrvatskem sprožil misel, da bi se slovenske dežele združile s Hrvatsko. Njegov predlog je bil v deželnem zboru dobil večino, a žal, da se ni mogel izvesti.

(Zaprli slovaški rodoljubi.) Zaprli so slovaške rodoljube Mudranja, Dula in Markoviča, ko so bili prišli obiskat sorodnike svoje v nitranjsko županijo. Ker ni nobenega povoda, da so jih zaprli, se sedaj policija izgovarja, da jih ni poznala. Ta izgovor je ničev, kajti ljudje so jim bili povedali, kdo so. Zaprli so jih bili zato, ker jim ni ljubo, da so ti slovaški rodoljubi prišli v to županijo. Boje se, da ne bi vzpodbujali narodne zavesti.

(Odgovor na interpelacijo o vnanji politiki.) V ogerski zbornici poslancev je bil poslanec Ugron interpeloval o pomenu prihoda ruskega cesarja na Dunaj in kakšen vpliv bode ta prihod imel na občno orijentno politiko. Ministerski predsednik je odgovoril na to interpelacijo, da se je mej Avstrijo in Rusijo doseglo popolno sporazumljenje glede balkanskih stvari. Oba sta za to, da se na Balkanu sedaj meje nič ne premene. Balkanske države naj se razvijajo v svojih dosedanjih mejah. Avstrija in Rusija

hočete vzajemno delovati, da se naredi mir v Turčiji.

(Ogerski državni zbor) se razpusti v začetku oktobra in bodo nove volitve sreči novembra. Volitve bodo vodila še sedanja vlada. Vesti, da se na Ogorskem osnuje še pred volitvami nova vlada iz več strank, niso bile utemeljene. Glede volitev je važno, če bode gospodarska zbornica rešila pred razpustom zakon o varstvu čistosti volitve. Vlada to gotovo želi, ker ta zakon s hudimi kaznimi prepoveduje duhovščini agitacijo ob volitvah.

(Zatvorjenje srbskih šol.) Ogorski učni minister je ukazal zapreti 55 srbskih verskih šol, ker na njih učitelji ne dobivajo tolikšne plače, kakor jo zahteva šolski zakon in ker učitelji ne znajo madjarščine. Šole se seveda le zaradi tega zatvore, ker vlada hoče v dotičnih krajih osnovati madjarske šole za srbske otroke. Na Ogorskem mora vse služiti madjarizaciji.

Ogled po širnem svetu.

(Poroka italijanskega prestolonaslednika.)

Črnogorska princesinja Helena pristopi h katoliški cerkvi v baziliki v Baru. Poroka njena z italijanskim prestolonaslednikom bode pa v cerkvi Santa Maria degli Angeli v Rimu. Poročil ju bode veliki pripor Bari.

(Umrli je) dne 21. t. m. v Benedkah črnogorska princesinja Olga v svojem 38. letu. Poroka princesinje Helene se bode morda zaradi tega nekoliko odložila.

(Razmere v Stari Srbiji) so grozne. Mahomedanci ropajo in požigajo. V Kamenici so ubili 14 kristijanov, več kristijanskih deklet so pa odpeljali v gore. Kristijani se nimajo nikomu pritožiti. Kdor se pritoži, temu jih naštejejo pri glavarstvu s palico ali ga pa zapro. Več vasij so mahomedanci požgali. Kristjansko prebivalstvo beži v Srbijo.

(Varnost v Srbiji) je jako majhna. Nedavno so bogatega trgovca Baruha, ki je imel 40.000 frankov pri sebi, oropali na javni cesti pri belem dnevu. Baruh je prosil okrajnega glavarja, naj mu da spremstva, ker ima veliko denarja pri sebi. Okrajni glavar mu je spremstvo odrekel. Baruhov voznik je voz ustavil, ko je zapazil roparje. Ljudje, ki so zraven delali na polju in orožnik, ki je bil kacic 100 korakov dalje na cesti, se niso zmenili, ko je Baruh klical na pomoč. Ko je oropani trgovec oštel orožnika, mu je ta rekel: „Mari me ti plačuješ, da bi te moral varovati!“ Ta slučaj vzbuja sumnjo, da so v Srbiji roparji večkrat v najlepšem sporazumljenju z oblastvi.

(Ruski car) je šel na Angleško. V Londonu poskušajo carja pregovoriti za skupno postopanje proti Turčiji. To se pa najbrž jim ne posreči, ker v Rusiji so prepričani, da sedaj še ni pravi čas za razdelitev Turčije.

(Kristijanski častniki v Turčiji.) Na Turškem se kristijanje ne jemlje v vojaške. Dosedaj tudi niso nobenega kristijana vzeli v vojaške šole. Letos je pa ukazal sultan, da se v carigradsko vojaško šolo vsprejme dvajset kristijanov.

(Novi perzijski šah) je varčen in delaven mož. Proračun za svoje potroške je zmanjšal za 150.000 kron; da bi mu ne bilo treba plačevati toliko ministrov, je sam prevzel vodstvo vojnega ministerstva, vnanje ministerstvo je pa izročil velikemu vezirju, ki dosedaj ni imel nobenega dela. Svojega svaka Fermana je imenoval za turhemanskega guvernerja. Odpraviti hoče šah več služeb z mastnimi plačami in uvesti več potrebnih prenosov.

Dopisi.

Iz spodnje Savinjske doline. Toča je za nas kmetovalce strašna šiba božja. Ako nas zadene ta nesreča, smo uničeni za celo leto in včasih tudi za več let. Če padajo izpod neba cele ledene plošče — kakor so nam časniki poročali — opustoši nam popolnoma njive in travnike, da ostanemo to leto brez žetve, pa tudi brez mrve za naša živinčeta. Na drugi strani pa nam oklesti vinograde in sadno drevje tako neusmiljeno, da nam ne uniči trgatev le samo za tekoče leto, temveč drugo in večkrat tudi tretje leto ne

boš imel ne sadu, pa tudi ne sladke kapljice. Ali ni to za nas dovolj velika nesreča? Kje naj vzamemo denar za obleko in obuvalo, kje neki za davke? Pa kaj še vse to! Marsikateremu se prigodi, da v takšnih slučajih nima kaj za podzobe. Torej celo leto delati, v jeseni pa, namesto da bi dobil za pridelek kakšen krajcar, moraš še dolg delati, da si kupiš živeža, ter se tako borno preživiš? Da, za obupati bi bilo ubogemu kmečkemu trpinu, ako preiščuje v takšnih slučajih svojo usodo, posebno pa še, ako mu ni upati zdatne pomoči od nobenega kraja.

Včasih imamo tako rodovitna leta, da bi si prav lahko oddahnili. Pa kaj si hočeš? Ako kaj pridelamo, pa prodati ne moremo, ali pa, ako že prodamo, moramo naše žito na pol zastonj oddati. Lansko leto smo prodali pšenico po 7 gl. 100 kg. Ali je to cena? Kam smo prišli? Ko sem jaz začel kmetovati, smo prodajali na staro mero pšenico in sicer vagan po 4, 6, da celo po 8 gl. Gospodje, ki imate tu ali tam odločilno besedo, ali bi se nam ne dalo tu na kakšen način pomagati? Ako bi poskočila žitna cena, potem smo zopet na konju. Zagotovim vas, — in to ni samo moje prepričanje, ampak vseh mojih sotrpinov — da se v sedanjem času vsakem drugem stanu bolje godi, kakor kmečkemu. Pač žalostno je poslušati ob nedeljah, ko se še po stari navadi zbiramo na vasi, naše stiske in nadloge, ki nas tarejo v mnogem številu. In k vsem tem nas še obišče toča? Da, potem pa pridemo na „kant“.

Lahko bi mi pa kdo ugovarjal: Saj v spodnji Savinjski dolini vam toča ni pobila, ali že vsaj ne tako hudo kakor drugod. Da, resnica je. Omenim pa zraven, da jaz ne govorim samo o našej dolini, ampak v obče. Nas je dosedaj Bog varoval na nekak čudovit način te strašne šibe. Prav hude toče, ki bi nam vse zdrobila, se tukaj jaz ne spominjam. Imeli pa smo jo tudi letos. Na polju nam sicer ni naredila škode, dovolj pa po vinogradih, kolikor jih imamo okrog mesta doli do Teharjev. Seveda se ta ne da nikakor primerjati z ono, ki je zadela naše uboge Bizeljčane. Trdijo pa tudi naši vinogradniki, da jim je pol trgatve vničene. Toča pač vinogradu škoduje, ako jo neseš v vreči zavezano mimo njega. Tako pravijo stari ljudje, in menda bo tudi res.

Vi pa, naši ubogi sotrpini, ki ste od toče tako hudo prizadeti, se nam smilite v srce. Kličemo vam tudi: upajte na boljšo bodočnost. Da se vam v tej sili pomaga od dežele ali od države, to je sveta dolžnost.

Velenje. Šembrana para, to Vam je bil „špajs“ pred nekaj dnevi na šoštanjskem kolodvoru — škoda, da Vas ni bilo zraven, gospod urednik! Smeha je bilo, da že davno ne tako. Poznate li gospoda Bobna? Ne? Nič ne de. Veste gospod urednik, gospod Boben — Nemci mu pravijo „Mehlsack“, to je tisti grozni debeluh, na čegar širokih plečah sloni največ velenjsko nemštvo, mož, orjaški kakor Falstaff, da mu je videti, kakor ko bi za vzdrževanje svojega groznega telesa vsak dan po jednega vola pohrustal. Mož nima drugače mnogo posla, kakor da dela tesnobo po ulici velenjskega trga — lahko ga boste videli, kadar pridete v Velenje, toda svetujem Vam, ne hodite mu preblizo, kajti mož je strašno ljut na Slovence in težko, če bi vas ne pograbil, ker vas dolži, da šuntate narod zoper „Südmarko“ in „Schulverein“. Sedaj ga torej toliko poznate, da Vam lahko dalje povem. Pred nekaj dnevi torej čakalo je na šoštanjskem kolodvoru slučajno jako mnogo občinstva na vlak. Vmes pripoveduje vrl, mlad gospod neke družbi o neke narodnej zadevi. Od strani pak prikobaca gospod Boben z jednim pajdašem in sliši ta pogovor. „Was, du windischer Hund“ — kaj, ne, jako fino zna govoriti — zarentači nad pripovedovalcem — ki mu je mimogrede povedano, po stanu še tovariš, — dvigne svojo grozno roko, ter vseka s svojim dežnikom iznenadnega nasprotnika. Ali sedaj, zakrij si mati Germanija svoje obličje, da ne uzreš strašanskega poraza svojega tebi toli vernega sina! kakor neustrašeni lev obrne se vitki mladenič, kojega je gospod Boben tako olikano pozdravil, premeri z bistrimi očmi besnečega nasprotnika, popade se svojo železno močjo neokretnega Brdavsca in ga s toliko silo telebi ob tla, da se je kar zemlja

potresla. Grozen hrup, seveda, splošno strmenje, da se je našel junak, ki je podrl tolicege orjaka — občno veselje in smeh! Toda gospod Boben pobere še dokaj urno tako nemilo na tla položene kosti svojega rojstva, začne grdo zmerjati te hude Slovence in se vnovič zakadi v svojega Davida. Ali ta ga vnovič zgrabi ter vrže ob tlak, da je kamenje okoli frčalo. Komaj se je pobral že je bil zopet na tleh. Ves razcapan, opraskan in obtolčen šenca vbogi Boben v vlak, preklinjajoč Slovence in ves svet. V Velenji jo po stranskej, skritej poti mahne domov in sedaj si ne upa več na svetlo, tako ga je sram. Vidite, gospod urednik, če je tak imeniten, upljiven, mogočen in grozen človek tako sramotno poražen, to je menda le sitno za njega in njegovo stranko in želeli bi pač več tacih Davidov, da bi naše ošabne Nemčurje naučili malo „manire“. No, pa če se kaj tacega našemu Bobnu zopet pripeti, Vam bodem pa zopet poročal, da se bodo tacim smešnim komedijam tudi drugod smejali, ne kar pri nas.

Brežice, dne 22. septembra 1896.

Slavno uredništvo!

Z ozirom na § 19. tiskovnega zakona prosim, da sledeče v Vaš list sprejmete:

Ni res, da sem jaz, kakor se v Vašem listu od 19. septembra t. l. bere, uradni ukaz zadeven nemško šolo v Brežicah v svojih rokah celo dobo držal, dokler je popisovanje trajalo, ampak res je, da sem jaz omenjeni ukaz, kateri je bil 4. julija t. l. občini Zakot doposlan, dne 5. julija t. l. v seji občinskega odbora Zakot v kratkem razjasnil in da so ga nekteri odborniki tudi prebrali. Javni razglas ukaza ni bil ukazano.

V eni seji krajnega šolskega sveta v Brežicah, v katerem sta tudi dva svetovalca občine Zakot kot uda, je pa bil celi več omenjeni ukaz udom prebran.

S spoštovanjem

Franc Hajdenek,
tajnik občine Zakot.

Iz Zagreba. V Ljubljani se vedno izražajo upanja, da se bo sedaj — po potresni katastrofi — mesto dvignilo, se preobrazilo in sploh preživelo. Za vzgled jemljejo si hrvatsko stolico, katera se je po istem hudem udarcu dvignila ter danes, lahko rečemo, povspela do vrste lepših evropskih mest. (Zagreb ni bil tako hudo prizadet Ur.) Kaj se je v Zagrebu v tej dobi po potresu vse prestvarilo ali na novo v življenje poklicalo, je težko povedati. Ne bi se mnogo zmotili, ako vzamemo; da se je vse nekako novo okrepilo.

Lansko leto je bil za zagrebško mesto imeniten slučaj, dohod in obisk N. Veličanstva; takrat storilo je mesto vse, kar je bilo v njegovi moči. N. Veličanstvo položilo je več poslopjem temeljni kamen, a tudi sklepni že, kakor pri deželnem gledališču, pri raznih šolah itd. Deželno gledališče, ali kakor veli Hrvati „zemaljsko kazališče“, je monumentalno delo prve vrste. Gledališča novejša doba so si seveda po svoji ureditvi več ali manj podobna, in vendar smelo trdimo, da zagrebško gledališče tekmuje po svoji arhitekturi in lepi izvršenosti s prvimi enakimi stavbami v Evropi. V zunajnosti napravi na tujca posebno lep, veličasten vtis krasni, veliki balkon, razsvetljen po noči od svetle, mesečini podobne električne luči. Iz balkona vodijo uhodi v takozvani „foyer“, ki je krasno izvršen in se posebno odlikuje po mojstersko izvršenih slikarijah. Notranji prostori gledališča so izvedeni ravno tako okusno, bogato obloženi so z zlatom in kamnoseškimi deli. Posebno pa imponuje prekrasni zastor, umotvor domačega umetnika Bukovaca. Mimogrede omenimo, da se je gledališče že otvorilo in sicer, 1. septembra 1895. leta z lepo dramo „Pavlimir“, kateri je snov zajeta iz dubrovske zgodovine. — Razun gledališča spada k prvim monumentalnim stavbam tudi novo šolsko poslopje, v katerem bo nastanjena gimnazija, realka in trgovska šola. Poslopje leži zunaj mesta, popolnoma na prostem, oddaljeno od mestnega ropota in šuma. Reprezentuje se izvrstno lepo; posebno krasna je fačada, ne manj obestranski krili. Za poslopjem nahaja se skrbljivo opremljena in urejena telovadnica, kakor tudi prazen prostor, ki se bode po zimi izkoristil za drsališče.

strmenje,
ega orjaka
od Boben
a tla polo
o zmerjati
di v svo-
i ter vrže
Komaj se
razcapan,
en v vlak,
Velenji jo
v in sedaj
m. Vidite,
upliven,
tno pora-
njegovo
vidov, da
„manire“.
onu zopet
a se bodo
l smejali,
ora 1896.
kona pro-
šem listu
zadeven
kah celo
o, ampak
eri je bil
e 5. julija
kratkem
tudi pre-
n.
a v Bre-
a občine
eni ukaz
ot.
izražajo
atastrofi
loh pre-
stolico,
dvignila
ste lep-
ko hudo
ev dobi
v živ-
e bi se
vse ne-
sto ime-
anstva;
o v nje-
več po-
kakor
ah itd.
zemalj-
e vrste.
o svoji
t smelo
o svoji
nakimi
a tujca
balkon,
odobne
v tako-
se po-
karijah.
ravno
om in
je pre-
ka Bu-
dališče
leta z
jeta iz
spada
a novo
je leži
laljeno
uje se
e manj
skrb-
kakor
oristil

V spomin na prihod N. Veličanstva napra-
vili in zravnali so velikanski prostor pred držav-
nim kolodvorom ter ga krstili v „Kralja Frana-
Josipa trg“. Prostor, ki je obrašen z lepimi na-
sadi in ki krije v sredi lep vodomet, ni še po-
polnoma zazidan ob svojem pročelju. Med večjimi
novimi stavbami na tem prostoru omenim novi
„Starčevičev dom“, poslopje umetnika-slikarja
Bukovca s krasnim ateljejem v ozadju, kakor
tudi, vis-à-vis tema dvema poslopjema, oni kom-
pleks hiš, katerega je dala zidati „Jugoslavenska
Akademija“, na ta način je izvrstno naložila
svoje premoženje. — Jako lep je na tem trgu
tudi novo stavljeni spomenik lirika Preradoviča,
ki ima krasen postament; le ozadje spomenika
— kemični laboratorij z neštevilno mnogimi
malimi dimniki — kazi malo okolico monumenta.
— Med javnimi novimi stavbami je znamenita
tudi nova bolnišnica usmiljenih sester, ki leži
zunaj mesta, v ozadju predmestne Ilice. Stavba
je sezidana po novem sistemu bolnišnic, namreč
na ta način, da je sestavljena iz več — okoli
devet — manjših poslopij. Tudi ono bolnišnico
usmiljenih bratov, ki tako grdo kazi in moti
lepi Jelačičev trg, bodo v kratkem preložili na
periferijo mesta; poslopje se ne bo podrlo ampak
le popravi, in v te prenovljene prostore se
preseli magistrat, ki je do sedaj nastanjen v
gornjem mestu.

Skupno z gledališčem pričele so se v Za-
grebu tudi šole že s prvim septembrom 1895.
Nebrojna množica mladine prišla je v lepe,
zdrave prostore, večinoma nove šole; v tem
oziru se je pač velikansko storilo v hrvatski
stolici. Mej šolami vzbuja veliko zanimanje žen-
ski licej ali gimnazij — saj imajo iste knjige,
kakor po naših srednjih šolah — iz katerega
izidejo letos prve abiturientinje. Vprašanje je
vendar še veliko; ako jim bode pristop na vse-
učilišče dopuščen. S stališča ženske emancipa-
cije bi se jim to moralo pač dovoliti, posebno
sedaj, ko so jim dali že ženski gimnazij; vendar
je z ozirom na hude sovražnike tega ženskega
izobraževališča težko upati na ugodno rešitev
perečega vprašanja. — September je v Zagrebu
lep, vsaj začetek; avgust je bil pa tako grd,
kakor le mogoče. Vremenoslovci — ali kdo že —
izračunili so baje, da že 121 let ni bilo tako
grdega avgusta.

Narodno-gospodarske novice.

Kako je ravnati s sadnim drevjem, ka-
tero je poškodovano toča.

Spisal ravnatelj Kalman.

Strašne nevihte, ki so po srednjem in ve-
likem delu spodnjega Štajerja uničile letošnjo
žetev, vzele so tudi sadje ter hudo ranile sadno
drevje po drevesnicah in sadunosnikih. Ranjeno
sadno drevje pa nam lahko zbolí in se celo po-
suši, ako ne ravnamo z njim, kakor je treba.

Če je toča zadela drevesnico ter močno
ranila mlada drevesca, odreže se naj debelece
prihodnjo pomlad nekoliko nad mestom, kjer je
bil požlahtnjen divjak.

Vsled tega opravila poglad bo ostali žlahtni
več mladik, izmed katerih se slabše porežejo, a
najmočnejši dve pustita, da se iz debeleje od-
goji vnovič deblo.

Prav žalostno izgleda po nekaterih krajih
staro sadno drevje. Kar ni potrli in polomil
vihar, stoji golo in je polno večih in manjših
ran, katere je napravila toča. Le tam pa tam
se ziblje kak razčesan in na pol suh listič.
Vprašati se moramo, kako je ravnati s takšnim
drevjem, da se škoda kolikor toliko popravi.

Ako se nahajajo rane na deblu in na debe-
lejših vejah, zamažejo naj se z mešanico (ne z
drevesnim voskom, kakor še nekatere knjige
učé), ki se je naredila iz vode, ilovice in kravjeka.
Če je pa na kakšnem drevesu posebno obilo
ran, tedaj se naj namaže vse deblo in vse moč-
nejše veje z imenovano zmesjo. To naj se na-
pravi prej, ko prej, da rane hitro zacelijo in ne
začno gniti (pri pesčičnem sadnem drevju) ali
smoleti (pri koščičnem sadnem drevju).

Nemorem si kaj, da bi pri tej priliki še
posebno ne opozoril na volnato ali kronato
uš, katera se zlasti tam rada naseli, kjer celijo
rane, pouzročene po toči.

Poškodovano drevje zahteva posebne po-
zornosti in skrbnosti sadjarčeve. Toda preveč
žagati in rezati po vrhah, bi pa tudi ne bilo
drevju na korist. Pred vsem se naj odstranijo
natrene in odlomljene ali odčešnjene veje in ve-
jice; rane pa, zlasti večje, naj se gladko izrežejo
ter zamažejo z degetom ali terom. Tako pa naj
ostane drevo do pomladi, tedaj se bo pokazalo,
koliko si je drevo opomoglo.

Ako je pomladi vrh (krona), ki je zgubil
mnogo vej in vejic, nepravilen in jednostransk,
treba bo prirezati in pristriči tudi druge veje,
da dobi vrh zopet pravilno podobo, z drugimi
besedami, drevo se bo moralo pomladiti.

Če je sadjar zapazil, da ima med svojim
poškodovanim sadnim drevjem tudi takšne vrste,
katere niso mnogo vredne, ali katere malo rodé
ali katerih sadje je rado krastavo ali črvido, naj
pomlajeno drevo precepi, t. j. v vrhu požlahtni
s kakšno drugo dobro vrsto. —pr.—

(Za vožnjo) se lahko rabijo tudi krave,
posebno če so močnejega plemena. Če se zmerno
rabi, nima krava zaradi tega nič manje mleka,
ter je krava bolj zdrava, kakor bi vedno stala
v hlevu. Posebno bolezní na nogah so redke pri
kravah, ki vozijo. Take krave pa tudi raje obre-
jijo in ložje otele. Biki, kateri vozijo, zato niso
nič slabši za plemo, ako se za pretežko delo ne
rabijo, in so le boljše krotki. Če rabimo krave
za vožnjo, moramo vendar gledati, da se ne
prehlade.

(Korita v svinjari) ne smejo biti lesena,
ker se ne dajo snažiti. Vedno ostaja v špranjah
kaj jedi, ki se potem spridi in je povod mnogim
bolezni.

(Praščjo kugo) imajo tudi v Dubici in ne-
katerih drugih krajih v Bosni.

Razne stvari.

(Tisoč odvetnikov ima Dunaj). Nedavno
je dunajska odvetniška zbornica vpisala tisoče-
rega odvetnika. Mej dunajskimi odvetniki je pa
okolu 800 židov.

(Obolelo) je 60 huzarjev v Jožofovem. Zdrav-
niki so konstatovali, da so se zastupili, ker je
bila jed kuhana v slabo pocinjenih posodah.

(Spiritu v morju). Dne 3. avgusta t. l. so
tri milje od Miramara našli tri sodečke špirita
plavajočega po morju. V njih je bilo dobrih 30
litrov špirita. Vrgli so ga najbrž v morje tiho-
tapci, ko so je zasledovali finančni stražniki.

(Nesreča pri vojaških vajah). Te dni so
bile vojaške vaje v Dornbachu na Dolenjem Av-
strijskem. Dva vojaka 61. polka sta skrita za
nekim grmom se s tem kratkočasila, da sta dru-
gemu skušala izvití puško. Pri tem se jedna
puška sproži in vojak Korost je bil nevarno
poškodovan v prsi. Če tudi je puška bila naba-
sana s slepimi patronami, vendar je strel tako
poškodoval vojaka da ni gotovo, da ozdravi.

(Za Davorin Trstenjakovo spominsko ploščo so
darovali gg.): „Slov. Matica“ v Ljubljani 25 gld.; dr. B.
Glančnik, odv. v Mariboru 20 gld.; dr. Fr. Jurtele, odv.
v Šmarji 10 gld.; W. Wanous, trgovec v Radgoni 3 gld.;
dr. Križanec, kan. sen. v Mariboru 5 gld.; dr. Glaser v
Boritu 2 gld.; dr. Juro Hrašovec, odv. v Celji 3 gld.;
Fr. Hrašovec, c. kr. sodnik v p. v Gradcu 5 gld.; M.
Štraki, korvikar v Mariboru 1 gld.; Fr. Schreiner, novo-
mašnik 1 gld.; g. Barkovljanec 1 gld.; Lovro Herg, stolni
dekan v Mariboru 5 gld.; Anton Kupljen, c. kr. notar v
Črnomlju 6 gld.; Ant. Šlander, nadžupnik v Staremtrgu
3 gld.; Martin Jurkovič, župnik pri Sv. Petru pri Mari-
boru 5 gld.; Neimenovan 1 gld.; Jakob Trstenjak, žup-
nik pri Sv. Marjeti 3 gld.; Jož. Sinko, župnik pri Sv.
Boltenku 3 gld.; Jož. Mihelič, nadučitelj 50 kr.; Franc
Vogrinc, trgovec pri Sv. Jurji 5 gld.; A. Božič, župan
v Radoslavcih 1 gld.; Kat. Kupljen v Žihlavi 50 kr. Po
dr. Miheliču gg. iz Ljutomer: J. Skukala, dekan 3 gld.;
G. Ozmeč, kaplan 3 gld.; Brlež, kaplan 3 gld.; dr. Fr.
Rosina, odv. 3 gld.; dr. Mihelič, okr. zdravnik 1 gld.;
J. Kardinar, prof. 1 gld.; Fr. Sršen, veletržec 1 gld.;
Ivančič, c. kr. kontrolor 1 gld.; J. Kukovec, velep. 1 gld.;
M. Karba, sedlar 50 kr.; P. Kavčič 50 kr.; J. Vaupotič 50
kr.; J. Dijak 50 kr.; J. Karba 50 kr.; Slamberger, c. kr.
notar 50 kr.; dr. J. Vošnjak v Slov. Bistrici 2 gld.; J.
Žitek, pens. gim. prof. v Mariboru 2 gld.; Stefan Rojnik,
rač. c. kr. nam. ofic. 2 gld.; gornjeradgona posojil-
nica 5 gld.; gg. Oton Ploj 5 gld.; Beljak, župnik 1 gld.;
Keček, kaplan 1 gld.; Kosar, kaplan 1 gld.; dr. Gorički,
odv. 1 gld.; Škrlec, posestnik 1 gld.; Zemljč, pens.
nadučit. 50kr. vsi v Gornji Radgoni; dr. Turner v Jam-
nicah 5 gld.; kapelski gg. Meško, župnik 2 gld.;
Frangč, kaplan 1 gld.; M. Zemljč, bogoslovec 50 kr.;
Kokelj, učitelj 50 kr.; Vogrinc, učitelj 50 kr.; Čirič,
org. 50 kr.; M. Pesjak iz Kamne gorice 1 gld.; J. Tom-
bah, dek. v Rogatu 1 gld.; J. Župančič, žup. pri Sv.
Ožb. 1 gld.; J. Jurčič, dekan pri Sv. Lenartu 1 gld.; dr.
Medved, prof. v Mariboru 1 gld.; Mihelič, kaplan v Haj-
dini 2 gld.; dr. Murko na Domži 2 gld.; J. Kunec, žup-
nik 2 gld. Po g. Antonu Gregoriču na Ptuiji gg. Anton
Gregorič 1 gld.; Zelenik, okr. načel. 2 gld.; Lilek, prof.
1 gld.; P. Dominik, kaplan 1 gld.; Kaukler, nadučitelj
1 gld.; Majcen, prof. 1 gld.; Bratuša, benef. 1 gld.; Hrčič,
prošt 2 gld.; Salamun, vikar 50 kr.; Moravec, kaplan
50 kr.; Slekovec, žup. 1 gld.; J. Kralj, dekan 2 gld.;
posojilnica ptujška 10 gld.; P. Kl. Salamun, gvard. 1
gld.; A. Mojžiček, kaplan 3 gld.; vse skupaj 199 gld.
50 kr. Vsem darovalcem izreka prisrčno zahvalo
odbor.

Koledar.

Sobota (26.) Ciprijan, muč.; Justina dev., muč. —
Nedelja (27.) 18 pobink. Kozma in Damijan. — Ponedelj.
(28.) Vencelj, kralj; Evstahija, dev. — Torek (29.) Mihael,
arhangelj; Timeon, škof. — Sreda (30.) Hljeronim, cer-
kveni uč. — Vinotok ali oktober. — Četrtek (1.) Re-
migij, Areta. — Petek (2.) Leodegar, škof. — Zadnji
krajec dne 30. ob 3. uri 4 minute zjutraj. Dolgost dneva:
13 ur 20 minut do 11 ur 39 min. Dan se skrajša za 1
uro 41 minut.

Sejmi.

Dne 28. septembra v Cmuraku. Dne 29. septem.
v Soštanju, Marenbergu, na Vranskem in Pilstanju.

Loterijske številke.

Gradec 19. septembra 1896: 68, 88, 10, 47, 24
Dunaj " " " 61, 77, 25, 63, 83

Javna zahvala.

Javno zahvalo izrekam vsim cenjenim volilcem
mestno-tržke skupine celjsko-brežkega okraja, ki so pri
volitvi dne 23. t. m. oddali po svojem narodnem pre-
pričanju svoj glas za me. Posebno se še zahvaljujem
vrhim, neustrašenim narodnim volilcem Savinjske doline,
ki so oddali kakor jeden mož svoj glas narodnemu kan-
didatu in pokazali s tem, da je Savinjska dolina beli
golob in da nemškutar tu nima prostora.

Četudi tokrat ni zmaga na naši strani, smo ven-
dar pokazali, kaj je volja naroda in kaj zahteva pošte-
nost. Le brez skrbi glejmo v bodočnost — in geslo naj
nam bode — „Naprej zastava Slave!“ Bog in narod!

V Celji, dne 24. septembra 1896.

Dragotin Hribar.

Zahvala.

Vsem čč. gospem in gospodičinam, ki so po-
slale slike za Svetčev album in darovale zneske za na-
pravo istega, se tem potom prav srčno zahvaljujem.
Tudi se lepo zahvaljujem slikarici gospodičini Ivani
Kobilca v Ljubljani, ki je v albumu napisala pomen da-
ritve in to brezplačno. Preostanek doneskov za album
poslal se bo sl. družbi sv. Cirila in Metoda.

V Litiji, dne 21. sept. 1896.

Milivoja Vončina,

c. kr. sodn. uradnika soproga.

Kristina Demšar,

učiteljica.

Ljudmila Roblek,

not. činovnica.

Bratje Sokoli!

V zimskem težaju prične se v popolnoma
prenovljeni telovadnici sistematična telo-
vadba in atletske vaje z današnjim dnem, ter
se vrši potem vsak torek, četrtek in petek, od 6.
do 7. ure zvečer po naslednjem redu.

V torek: proste in redne vaje na orodjih in atletske
vaje. V četrtek: proste in redne vaje na orodjih in ljudske
vaje. V petek: atletske vaje in sistematične vaje v borbi. Z
ozirom na to, da telovadnica vestra vsem higijeničnim
zahtevam in z ozirom na pro in glavno nalogo „Sokola“,
jaciiti in krepiti fizično našo moč, pozivljamo Vas, da zahajate
polnoštevilno, ob enem pa tudi točno k telovadnim vajam.
Na zdar!

Odbor.

Slovenski odvetnik na Štajerskem
vsprejme

izurjenega sollicitatorja

Ponudbe upravnistvu „Domovine“. (199) 3—1

Kathreiner
KNEIPPOVA SLADNA KAVA
je kot
primes k bobovi kavi
edno zdrava
kavina pijača.
Dobi se povsod, pol kile za 25 kr.
Svarilo! Zaradi ničvrednih po-
narejenih izdelkov je treba paziti
na lavirne saveje z imenom:
Kathreiner

Primerna birmanska darila
priporoča

Fran Cuden

v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in
zlatih žepnih ur ter velika izber stenskih ur;
zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravlja izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Centiki zastoj. (141) 26—

Na prodaj. Prejšnje Ottovo posestvo, zdaj lastnina gg. misijonarjev pri sv. Jožefu je zavoljo prevelike skrbi na prodaj — celo ali na kosce; obstoji iz dveh hiš štev. 12 in štev. 29 — iz gospodarskega poslopja, kolesca in zemljišča. Cena vsega skupaj je 7.400 goldinarjev, kateri se morajo ali takoj ali pa v gotovih obrokih izplačati. Lega je lepa, v Čretu, torej blizu mesta in ena hiša čisto nova, še 12 let davka prosta. (198) 10—1

(181) 4—4

Pozor!

Blago za obleke
zastonj se ne dobi nikjer, pa najcenejše se dobi v trgovini:

Anton Mlineriča v Celji,

kjer se vsakovrstno: sukneno, platneno, in pavlatno blago za moške in ženske obleke, kakor vsakovrstni robci, (facanetelni), rokavice, nogavice, moderci, srajce, ovrtniki, dežniki, odeje za postelje, koci za konje, in mnogo drugega drobnega blaga, zaradi opustitve trgovine pod fabriško ceno proda.

Ne zamudi nikdo redke prilike!

Brzjavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko

mizarski mojster

v Celji

Gospodske ulice

(Herrengasse) štev. 24

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25—

Po nizki ceni.

Martin Gregorinčič,

krojaški mojster, Celje

Cerkveni trg št. 4

priporoča se vis. čast. duhovščini in slavnemu občinstvu za

jesensko in zimsko dobo

za napravo vsakojake obleke po najnovejšem kroju

in po nizki ceni.

Izdeluje posebno lepe talarje, črno obleko in uniforme za uradnike in vojaštvo. (180) 12—5

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: breskve, hruške, jabolka, divji in pravi kostanj itd.; deželne pridelke, n. pr.: kumna, fižol, bučna zrna, konoplje, malisno šupo, suhe gobe drobno narezane, želod, knoper, i. t. d. Kupim tudi več vagonov sadja za prešat, pošiljatev se začne 20. t. m. Kdor kaj ima naj se osebno ali pismeno oglasi ter vzorec pošlje. (135) 52—13

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

„Pri dobrem pastirju“!

Kisla jabolka za mošt

(176) 6—4

kupuje, kolikor jih dobi po najvišjih cenah

Pošiljatve se prične dne 25. septembra in trajajo do konca oktobra t. l. **Karol Teppei,** lesni trgovec v Celji.

Otročja obleka od 1-50—7 gld.

Prva in največja spodnještajerska

zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19

priporoča svojo veliko zalogo

nepremočljivih plaščev = havelok

raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke

vsake velikosti in kroja, po le mogoče

nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim v teku treh dni iz najbolj priznanega angleškega, francoskega in brnskega blaga, katerega slednjega imam vedno uzorce v zalogi po najnovejšem modnem kroju solidno in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Strojene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugovora zamenim. (49) 43—1

Plašči = havelok od 7—14 gld.

Alojzij Vodnik

kamnoseški mojster v Ljubljani

(101) 10—10 priporoča svojo

na Kranjskem najbogatejšo zalogo

vsakovrstnih

nagrobnihih spomenikov

iz marmorja, granita, sijenita, labradorja itd.

svojo delalnico

za splošna dela za cerkve:

altarje, prižnice, obhajilne mize, in stavbe:

portale, stopnjice itd.

Marmormozaike tlak za tlakanje cerkve, veža itd.

od 3—7500 m, v najrazličnejših pristnih barvah.

Vzorci, ceniki in pojasnila brezplačno na razpolago. Lastni kamenolomi na Kamnigoric pri Dravljah in Repnintaboru pri Sežani.

Milan Hočevvar

trgovina špecerijskega blaga

v Celji, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu

občinstvu svoje blago, zagotav-

ljajoč dobre in cene postrežbe.

Edina slovanska posredovalna trgovina za hmelj

Vencelj Vaoušek

→ Zatec na Češkem

se priporoča južnoštajerskim p. n. hmeljarjem za prodajo njihovega hmelja na žateškem trgu in zagotavlja najboljšo in najvestnejšo postrežbo. Na vsako vprašanje se radovoljno v slovenskem, v češkem ali nemškem jeziku odgovori. (172) 6—6

Edina slovanska posredovalna trgovina za hmelj

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno delujočim dvojnimi in pritiskom vravnajočim tlačilom, siamorenice, ročne mline za žito (s kameni), geple, travniške brane itd. popravila, izdeluje in iz zaloge

— po najnižjih cenah —

prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žalcu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno in livarsko stroko spadajoča dela, posebno sa žage in mline, za hmelne sušilnice itd., prodaja razne stvari lastnega proizvoda iz zaječeno najboljše železa, kakor: vlitke kotle, stopnjice in navadne roste, razne plošče, možnarje, železne ograje, uteže za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, postrežba je točna in najprijaznejša, a cene nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Cementne izdelke,

kakor: cementne plošče vsake barve in velikosti za tlak cerkev, hodnikov podstenj i. t. d. stopnice, cementne cevi v devetih velikostih od 12 cm do 60 cm v premeru. cementne krovne plošče z dvojnimi zarezami (Doppelfalzriegel), nagrobne, ter vse drugo, kar se je dozdaj le iz kamena izdelovalo, izdeluje trpežnejše, lepše in cenejše iz cementa

Josip Mursa

sprjema naročila, ter razpošilja izdelke na Krapfu pri Ljutomeru in Središča na j. z. Prevzema tlakanje cerkev in kanalizovanje s svojimi cementnimi cevmi.

V teku 4 let, položil sem svoj cementni tlak v osem cerkev, v mnogo novo zidanih sol, v vile in letovišča in tudi v kopališča v Radincih, v grajščini viteškega reda pri Veliki Nedelji in drugod; s svojimi cementnimi cevmi zalagam skoro izključno vse okrajne zastope in občine na Spodnjem in Srednjem Štajerskem.

S spoštovanjem se priporočujem

(151)

Josip Mursa.

Posojilnica v Celji

in

„Južno-štajerska hranilnica“

preselita svoji pisarni

s 1. oktobrom t. l. v nove prostore

v „Narodnem domu“

I. nadstropje,

kjer bodo uradni dnevi, kakor dosedaj vsak torek in petek dopoldne

od polu 9. do polu 12. ure.

(191) 3—1